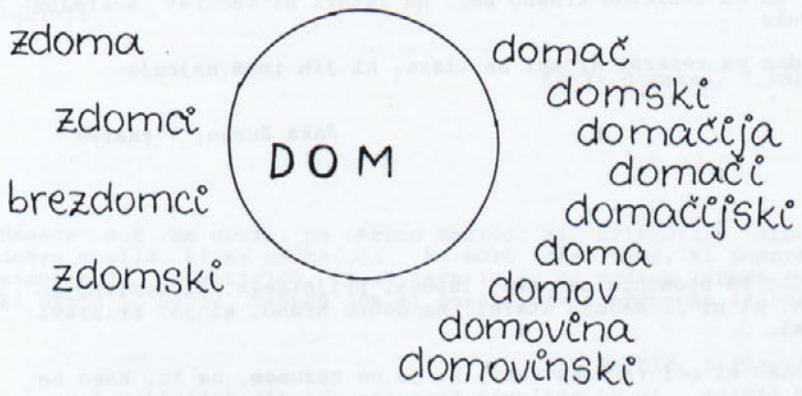

Osnovna
šola heroja
Bračiča
Tržič 1991

24 let
51,32

D. ROŽIČ

stezice

pol ☹️ pol ☺️

mi prijatelji kulturni dan

kulturni dogodki jaz

šola pogovori

naš intervju

Beseda dom mi pomeni toplino materinega jezika. Spomni me na kuhinjo, iz katere že vonjam kaj dobrega.

Spomni me na babičino krušno peč, na kateri si večkrat pogrejem mrzle roke.

Beseda dom me večkrat spomni na tiste, ki jih imam najraje.

Jaka Zupan, 7.razred

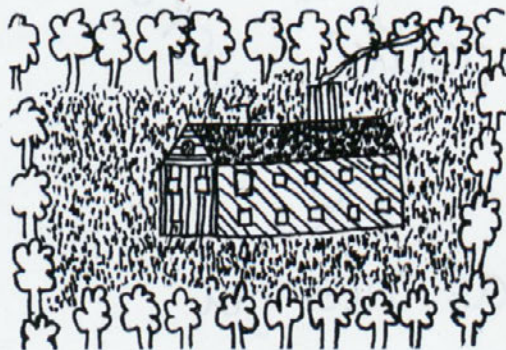
Beseda dom me spominja na nekaj lepega, prijetnega. Na toplino in ljubezen, ki mi jo dajejo starši, na dobro hrano, ki jo pripravi moja mami.

Na to, kako mi oči razlaga snov, ki je ne razumem, na to, kako se stepem z bratom, in na najlepše trenutke, ki jih doživljam doma.

Esmeralda Bdeir, 8.razred

Ko zaslišim besedo dom, se spomnim na našo veliko hišo, na mačke, ki se podijo okrog nje, na lepe dneve, ki smo jih in jih bomo še preživeli v njej, na toplo kuhinjo, prijetno dnevno sobo, v kateri smo preživeli že toliko toplih uric, na svoje bratrance in prijatelje, s katerimi se podimo in igramo namizni tenis.

Jure Rozman, 6.razred

Kadar je grdo vreme, zunaj mraz, vedno pomislim na toplino naše hiše, kako prijetno je bilo, ko sem bila še v topli postelji, in na dobre stvari, ki so spravljene po omarah v kuhinji.

Katja Bogataj, 7.razred

Beseda dom me spomni na skrbno mamico, ki pripravlja mizo za dobro kosilo, ki ga skuha oči. Na mojo staro mamo, ki pospravlja stanovanje, na sestrico, ki se igra in še na mojega lepega mucka, ki skače po kavču. Beseda dom mi pomeni vso starševsko ljubezen.

Ana Maršič, 5.razred

Včasih, ko stojim v dežju na postaji in čakam, da pripelje avtobus, takrat, ko so minute dolge kakor ure, mislim na dom, ko sedim zavita v odejo pred televizijo in jem piškote.

Anita Bogataj, 8.razred

Beseda dom me spomni na prostost, na igranje s psom. Kadar pa sem lačna, me dom spomni na kos kruha s salamo. Najlepši spomin na dom pa je takrat, kadar se doma v dnevni sobi veselimo in šalimo z mojimi domačimi.

Spela Valjavec, 6.razred

Med domačimi sem srečna

Doma, med domačimi mi je lepo. Razumemo se dobro in se imamo radi. Pogovarjamo se o raznih stvareh. Zelo rada sedim za mizo, takrat ko sede tam tudi odrasli. Izvem veliko novega in sem vedno na tekočem z novicami. Vse je lepo in prav.

Vendar se včasih tudi skregamo. Največkrat sem povzročitelj prepira jaz s svojo neubogljivostjo ali z odgovarjanjem (jezikanjem). Prepir ponavadi hitro mine, včasih pa ima tudi kakšno bolečo posledico (klofuto). Tepena sem premalokrat, ker ima mami premeško srce. Včasih si to res pošteno zaslužim.

Žal je naša družina bolj malokrat vsa zbrana, ker ima oči službo včasih tudi po nekaj dni skupaj in skoraj vsako soboto ali nedeljo. Mami pa ima popoldansko izmeno in vsak drugi teden pride šele ob desetih zvečer.

Imamo pa tudi zelo skrbno staro mamo, ki skrbi za naju s sestrico, kadar sva sami doma. Mama veliko pomaga mami s pospravljanjem stanovanja in kuhanjem kosil. Sploh je dobra.

V naši družini mi je lepo in med domačimi sem srečna.

Ana Maršič, 5.razred

Naša družina rada hodi v naravo

Na naših življenjskih poteh srečamo mnogo ljudi, nekateri od njih postanejo naši znanci, prijatelji ter celo življenjski sopotniki. Spoznavanje ljudi je prijetna stvar, ki ti v življenju zelo koristi.

Jaz živim pri starših. Imam še mlajšo sestro Jerco. Naši sosodje so moji stari starši, kar je zelo fino. Živimo v veliki hiši v vasi Zvirče, kjer je že okolica polna drevja. V vasi je približno sto hiš, od katerih so nekatere še v gradnji.

Naša družina zelo rada hodi v naravo in na sprehode.

Imamo veliko živali, med drugim tudi ribi, psa, ptiča ter hrčka.

Mami ima sicer živali rada, a vse v svojih mejah. V hiši smejo biti le ptič, ribi in hrček. Moji sestri je všeč muca Maca, ki se ji zelo smili. Mami pravi, da ima zunaj vsega dovolj in je zato ne spusti v stanovanje. Tudi ata, mama in stric, ki živijo z nami kot naši sosodje, se strinjajo z mami, da mački zunaj ni nič hudega. Imeli smo tudi zajčke, a smo jih zaradi nalezljive bolezni, zajčje kuge, morali poklati.

V naši družini je najbolj odločna mami. Če se nekaj spomni, je zlepa ne pregovoriš za kaj drugega. Oči pa je bolj "usmiljen". Ko ga prosiva, naj bo Maca v hiši vsaj pol ure, pravi: "Dobro, a le pol ure." Maca ostane v stanovanju celo popoldne, dokler ne pride mami. Ko pa mami sede na kavč, ji Maca skoči v naročje. Potem je seveda lahko v stanovanju še kakšno uro.

Vsi imamo radi malo živalco, sestrinega hrčka, ki ima malce prismuknjeno ime, Džoko. Ko ga posadimo na mizo, se vsi raznežimo, celo oči, ki govori, da je Džoko podoben voluharju. Sestra ga je dobila za rojstni dan.

Najbolj delavna človeka v naši družini sta ata in mama. Kar naprej se ukvarjata z vrtom, sadjem in psom. Stric je bil učitelj matematike. Sedaj imata z atom TV servis.

Zvečer vsi pozabimo na težave minulega dne ter se pridružimo starim staršem pri kramljanju.

Vesna Maček, 6.razred

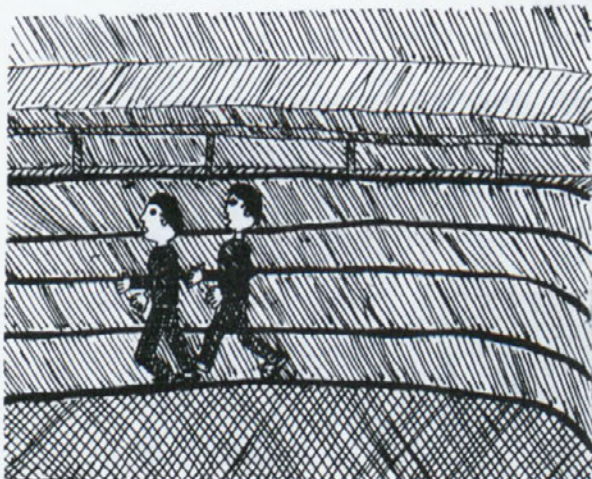
Naša družina je športna

Našo družino sestavljajo štirje člani. Najstarejša sta ati Matej in mamica Neva, najmlajša pa jaz in moj brat Janez. Skupaj preživimo vsak dan več kot polovico dneva, polovico dneva pa preživim v šoli in na treningih. Drug drugemu pomagamo.

Moj ati je star 39 let, je zelo športen in nam večkrat kaj naredi in pomaga. Mamica je stara 36 let, rada pospravlja in iz službe rada pride v pospravljeno stanovanje. Jaz sem stara 12 let, hodim v Osnovno šolo heroja Bračiča v Bistrici pri Trziču, rada treniram v tekaškem klubu na Kokrici, brat Janez pa je eno leto mlajši, tudi on hodi v to osnovno šolo in trenira na Kokrici. Zelo rad ima sladke reči.

Naša družina je športna, saj vsi radi tečemo, radi igramo tenis, nogomet in badminton. Poleti pa se večkrat odpravimo na Bled ali v Bohinjski dolini.

Zelo rada sem v naši družini, ker se mi zdi zelo zanimiva in vesela. Ker mi ati, mami in brat pomagajo pri vseh rečeh, sem jim dolžna to povrniti.

Urška Dolinar, 6. raz.

Oče je glava družine

Naša družina šteje štiri člane. Očeta in mamó kot glavi družine ter dva nagajiva otroka. To sva moj bratec in jaz.

Oče je kot glava družine zelo strog. Vedno ima prvo besedo, kadar odločamo o družinskih izletih v naravo. Da pa ne bi mojega očeta predstavila samo kot strogega, vam povem, da je velik del dneva nasmejan. Kot majhen deček je marsikdaj ušpičil kakšno lumparijo. V osnovni šoli se je odločil, da bo postal električar, a se je potem izšolal za učitelja telesne vzgoje, kar danes tudi je. Kot mladoletnik je sodeloval na tekmovanjih v atletiki in sedaj ima v dnevni sobi dve polici, zapolnjeni z medaljami in pokali. Se sedaj se ukvarja s tem in mislim, da športa nikoli ne bo opustil.

Kot drugega člana naše družine vam predstavljám svojo mamó. Tudi ona se ukvarja s športom, toda dosti manj kot oče. Dela v tovarni obutve Peko kot stenodaktilograf. O njenem otroštvu vem bolj malo. Tudi ona skrbi za red v stanovanju, saj skoraj vedno hodi okrog s cunjó v rokah. Zelo rada hodi v planine in to prenaša tudi na mlajšega brata in mene.

Kot tretjega člana naše družine vam bom predstavila svojega razigranega in nagajivega brata Nejca. Star je pet let in je vedno pripravljen na nove dogodivščine. Da pa si ne bi mojega brata predstavljali kot preveč nagajivega, vam povem, da zelo rad pomaga pri pospravljanju, seveda, če je dobre volje. Rad gre z mano ven med moje prijatelje in prijateljice. Tudi on kot vsi v naši družini ljubi gore. Seveda še bolj ljubi šport. To leto je začel hoditi v hokejsko šolo v Kranju in že zelo dobro mu gre.

Nazadnje sem na vrsti tudi jaz. Tudi jaz sem razigrana in vesele narave. Ljubim šport, zelo rada igram računalnik. Od športa mi je najbolj pri srcu plavanje, saj imam že pet medalj za uspehe v tej panogi. Seveda tudi ljubim izlete v planine. Rada se družim s svojimi prijateljicami in sošolkami, saj sem celo popoldne zunaj.

Mislim, da je naša družina zelo srečna in upam, da bo taka tudi ostala.

Maja Japelj, 6.razred

Spoštujejem svoje starše

Veliko časa preživim z mamo, očetom, sestro in bratom. Dosti časa preživim tudi s prijatelji, sošolci in tovarišicami v šoli. Prav veselo je, če imaš veliko prijateljev in nisi osamljen. Največ mi pomenita mama in oče. Z njima preživim največ časa. Mislim, da bi bilo grozno, če ju ne bi bilo. Naša družina je veliko skupaj na počitnicah, med prazniki, predvsem pa v večernih urah pred televizijo. Najbolj veselo je v soboto in nedeljo. Ta dneva se veliko nasmejemo. S sestro in bratom se veliko pogovarjamo. Toda s seboj me ne vzameta nikoli, ko gresta ven. Mislim, da je to prav, saj sem še premajhna. Ko gremo na počitnice v Bosno, preživim veliko časa s svojo prijateljico Minko. Nič kaj veselo pa ni, kadar je oče v bolnici. Takoj se pozna, da nekdo manjka.

Ko pridem iz šole, je oče doma. Ne dela več, ker je bolan. Postavim torbo na svoje mesto, se preoblečem in začnem pospravljati. Ob njih začnem pripravljati kosilo, saj je mama zelo dobre volje, če je doma vse pospravljeno in skuhan. Moja sestra obiskuje pouk nemškega in italijanskega jezika, zato preživim veliko časa tudi z njo, ko me malo uči. S sestro in bratom se dobro razumemo, zato si odkrijemo vse naše skrivnosti.

Nekaj časa pa preživim z našo sosedo, ki je zelo bolna. Pravzaprav ima prizadeto levo stran telesa, vendar se je toliko pozdravila, da lahko hodi. Zanj grem v trgovino, ji pobere suho perilo in ji kdaj pa kdaj pomagam tudi pri kuhanju. Njen mož dela po cel dan, zato je veliko časa sama. Ima veliko obiskov in tudi sama gre velikokrat na obiske. Predvsem v Bohinj.

Ko smo vsi doma, je najbolj veselo. Velikokrat se veselimo in smejimo. Smeh ustvarimo s šalami, z obnavljanjem dogodkov iz filmov in različni čenčami.

Svoje domače spoštujem in jih imam rada.

Fadila Hamzić, 6. raz.

Mati skrbi za red v hiši

Naša družina šteje tri člane. Očeta, mater in enega otroka. Mati je vedno za pospravljanje in red, oče za jezo v hiši ter jaz, ki venomer vse razmečem.

Mati se velikokrat jezi, ker ne naredim najprej naloge, ko pridem iz šole, pač pa se grem najprej malo igrat. Ko mati in oče prideta domov, je vse narobe, ker moram napisati nalogo in se učiti, namesto da bi bilo to že vse narejeno. Ker imam popoldne trening, je še težje in imam še manj časa za šolske obveznosti.

Mati, ki skrbi za red v hiši, pospravlja, se jezi na naju z očetom, ker venomer kaj umaževa. Včasih, kadar matere ni doma, pospravljava midva z očetom. Toda, ko jaz pomivam posodo ali pospravljam sobo, oče sede na kavč v dnevni sobi in gleda televizijo ali pa bere časopis.

Ker imata oče in mati slabe plače in si zato ne moremo veliko privoščiti, mati vsako soboto in nedeljo hodi delat na Radio Kranj, kjer dobi malo več denarja kot v tovarni Peko. Oče dela v tovarni Iskra v Kranju in dela že po evropskem delovnem času, to je od sedmih zjutraj do štirih popoldan. Moja mati je stara 35, oče pa 40 let. Moj oče je tudi vaditelj in učitelj smučanja, zato imam tudi jaz veliko veselja do smučanja. Dobro igra tudi tenis in uči tudi mene. Mati se ukvarja s kulturo in uči folklorno skupino Karavanke v Trziču.

V naši družini smo vsi zelo zaposleni, še posebno pa jaz, ki imam vsak dan trening. Eno uro in pol. Včasih gremo smučat v Avstrijo ali na Soriško planino. Sedaj, ko je zapadel sneg, gre oče velikokrat na Zelenico in me včasih vzame s seboj, če nimamo treninga. Dobro smuča tudi moja mati, ki pa nima toliko pogojev za smučanje, saj je zelo obremenjena. Radi igramo tudi tenis.

Noelle Nadišar, 6. raz.

Lepo me vzgajata

"Grega, nesi smeti! Grega, pomij posodo!" se večkrat iz kuhinje oglasi mami. "Grega, posesaj! Grega, pospravi za sabo!" se spet iz dnevne sobe oglasi oče. Jaz pa jima skoraj vedno odgovarim: "Zakaj ravno jaz? Zakaj ne Martina, saj je večja od mene." Oče pa mi odgovori: "Martina se mora učiti!"

Včasih bi pobegnil, da me ne bi bilo en teden nazaj. Pa jima vseeno ne zamerim. Lepo me vzgajata in če mi gre kdaj kaj narobe, mi pomagata.

Oče je strog in učen, čeprav je hodil v šolo po vojni, ko niso imeli dobrih pogojev za učenje. Ima dobro srce in nikoli mi ne naredi nič žalega. Po zunanosti je srednje velikosti, ima črne kratke lase, čeprav jih ima malo na glavi. Je močan, saj mu jaz mezinca na levi roki s celo roko ne morem premakniti. Večkrat grem z njim v hribe, kjer se naužijeva svežega zraka.

Mati pa ima glavno delo doma. Ko pride iz službe, mora skuhati kosilo, zvečer večerjo. Velikokrat ji kaj pomagam in zato me tudi nagradi. Veliko pomaga moji starejši sestri, ki hodi v gimnazijo.

Sedaj pa še jaz. Sem najmlajši član v družini. Rad se potepam in lovim okoli blokov. Rad pečem slaščice, s katerimi si skrivaj čisto sam potešim lakoto. Materi in očetu velikokrat pomagam pri delu in včasih tudi sestro Martino motim pri učenju.

Grega Horžen, 6.razred

Rad izzivam sestro

Verjetno ni družine, v kateri se ne bi kregali. Če so v družini otroci, so to večinoma prepiri otrok. Tudi v naši družini je tako. Že odkar se spomnim, rad nagajam sestri. Sedaj pa se skregava zaradi vsake malenkosti. Jaz jo rad izzivam, hodim k njej v sobo, ona pa mi tega ne pusti. Potem se velikokrat sliši prepir in glasno zapiranje vrat. Če se to kmalu ne konča, nastopita očka in mamica. Prepirava se tudi zaradi drugih stvari, recimo, kdo bo nesel smeti v smetnjak, kdo bo šel v trgovino, kdo bo pospravil kolesa v garažo ali smučarsko opremo v klet.

Ko pa je prepir končan, sva zopet prijatelja. Obljubiva si, da se ne bova več kregala, ampak samo do naslednjega prepira.

Boštjan Križaj, 4.razred

Doma nas je pet

Pri nas doma nas je pet. Živimo v bloku v Bistrici. Mami služi kruh v podjetju Oblačila Novost v Trzinu. Oci dela v Kranju na postaji milice. Bojana, Darja in jaz pa hodimo še v šolo. Bojana in jaz v Osnovno šolo heroja Bračiča, Darja pa v drugi letnik Ekonomske šole v Kranju. Sedaj, ko z Bojano kosiva v šoli, med tednom ne jemo skupaj, samo ob sobotah in nedeljah. Takrat smo vsi doma in se pogovorimo, kaj je bilo med tednom. Oci dela do štirih, torej pozno pride domov. Takrat mene že ni več doma, ker imamo kakšen krožek ali pa sem zunaj s prijateljem. Naše stanovanje je veliko, zato si pomagamo med seboj, da je hitreje pospravljen.

Zelo radi hodimo v naravo. Predvsem nabiramo gobe. Z očijem sva člana ribiške družine.

Aleš Belak, 6. razred

Naša družina in jaz

Z mamico živiva sama in med nama ni bilo do sedaj večjih prepиров. Navadno, ko se skregava, sem jaz kriv, ker nagajam. Mamici je hudo. Tudi meni je težko pri srcu, ker je žalostna. Zato se pogovoriva in obljubim, da ne bom več nagajal. Nekaj časa je vse v redu, nato pa spet začnem malo nagajati in spet mi je žal.

Jure Stražišar, 4. razred

Naša družina šteje štiri člane: očija, mamico, sestrico in mene. Živimo v bloku. V Križah gradimo hišo. Večkrat gremo skupaj na sprehod. Stara sem osem let in pol, sestra je pet let starejša od mene. Deliva si sobo. Skupaj poslušava glasbo, ki je največkrat po želji sestrice. Najina soba je vedno lepo pospravljena. S sestrico se dobro razumeva. Včasih se zaradi te ali one stvari skregava, a se kmalu spet pobotava. Vsi v naši družini se dobro razumemo in se imamo radi.

Anja Kaloper, 2. razred

Ime mi je Mateja. Stara sem devet let. Moji mamici je ime Jožica, očku Bojan in sestrici Katja. Mamica dela v šoli in je po poklicu učiteljica, očka je po poklicu električar. Vsi v družini se dobro razumemo in se imamo radi. Tudi s sestrico se dobro razumeva. V naši družini je lepo.

Mateja Ropoša, 2. razred

Moj dom

Moj dom je v Bistrici. Do sedaj mi je bil najlepši. Stanujem v bloku, v dvosobnem stanovanju. Rada imam našo družino in psa.

Ajda Prelog, 3.razred

Stanujem v Bistrici. Moj dom je v četrtem nadstropju v bloku. Je precej velik. Skupaj z bratcem imam svojo sobo. V njej je polno igrač in opreme. Kljub temu pa največ časa preživimo v dnevni sobi, kjer se igravam in gledam televizijo. V sobi imam pisalno mizo, a nalogo v glavnem pišem na kuhinjski mizi. Moj dom mi je zelo všeč, le kadar moram prevečkrat po stopnicah, si želim, da bi živel v pritličju. Tako misli tudi moja mamica, kadar težko nese polno košaro iz trgovine.

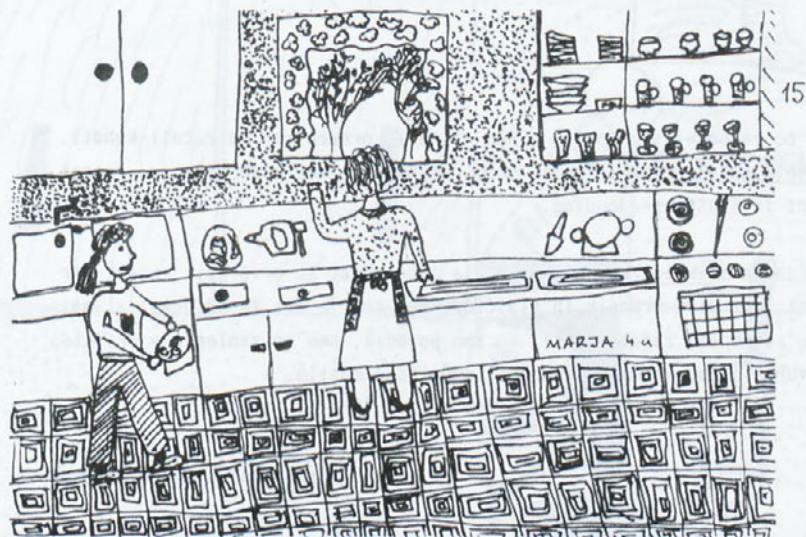
Rok Kikel, 3.razred

Najraje se pogovarjam z očetom in mamico. Zakaj? To je težko vprašanje. Najbrž zato, ker jim lahko povem razne svoje skrivnosti, skrbi in težave. Najbolj zaupam staršema.

Rad se pogovarjam s sestro, ki študira zgodovino. Če jo kaj vprašam, mi strokovno odgovori (to mi gre na živce). Če v šoli dobim slabo oceno, se ne želim z nikomer pogovarjati, ker vem, da bi mi pridigali.

Marko Kovačevič, 7. razred

Ob nedeljah vsi skupaj kuhamo kosilo. Za kosilo imamo ponavadi govejo juho, krompir, meso, solato in sladico za po kosilu. Razporedimo si delo takole: Marko lupi krompir, ati mu pri tem pomaga, mamica kuha juho, meso in zraven že pripravi solato. Katja pripravi mizo, jaz pa poskrbim za pecivo in pripravim sadni sok. Kmalu je kosilo nared. Vsi sedemo za mizo in jemo, včasih si pripovedujemo šale. Ko pojedemo, nekdo od nas pomije posodo, drugi pobriše, tretji pa pospravi. Potem pa očku in mamici skuhamo kavo. Nato sedemo v dnevno sobo in gledamo televizijo, vmes pa še počivamo.

Alenka Cvek, 4. razred

Kaj bo za nedeljsko kosilo, smo izbrali, preden smo ga začeli kuhati. Prejšnjo nedeljo smo izbrali juho, puranje zrezke, pire krompir, regrat, kompot in slaščico - puding.

Mamica je spekala zrezke in skuhala juho. Brat je pripravil regrat ter kompot. Jaz pire krompir in slaščico. Med tem je ati že pripravljaj mizo. Kmalu zatem smo začeli jesti. Ko smo pojedli, smo se zapletli v prijeten pogovor. S pogovorom smo končali nedeljsko kosilo.

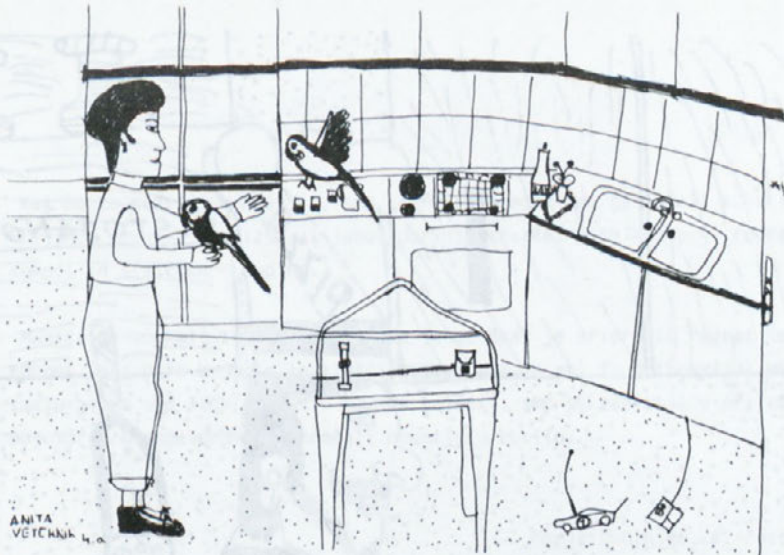
Marja Bohinjec, 4. razred

Danes je nedelja. Z mamico bomo pripravili odlično kosilo. Mamica je najprej dala kuhat juho, še prej pa je pripravila piščanca. Jaz sem sem očistila, narezala in oprala solato. Zdenka je olupila krompir. Potem smo krompir dale kuhat. Skuhale smo tudi puding s smetano. Ko je bilo kuhano, sva s sestro pripravili mizo. Vsi smo se dobro najedli. Po kosilu sem pomila posodo, Zdenka pa jo je pobrisala in pospravila.

Alenka Špendal, 4. razred

ANITA
VETČNIK 4. a

POGOVORI

Najraje se pogovarjam o neraziskanih pojavih. Rada se pogovarjam o veselju. Ker bi bila rada s temi pojmi na tekočem, berem razne znanstvene knjige in gledam znanstvene oddaje. S temi pogovori povem, kaj mislim in poslušam, kako si drugi predstavljajo vse te čudovite pojave. Mislim, da se je zelo zanimivo o teh stvareh pogovarjati tudi z mlajšimi, saj te s svojo fantazijo včasih nasmejejo do srca.

Ana Debevec, 7. razred

Ob večerih se z mamico večkrat pogovarjava. Vprašam jo, kako je v službi. Pove mi, da je včasih zelo naporno. Tudi o šoli se velikokrat pogovarjava. Povem ji, kaj smo "na novo jemali". Včasih ji kaj potožim. Večkrat pa potoži ona meni. Pravi, da ji nihče ne pomaga in da mora biti za vse sama.

Tjaša Kaloper, 7. razred

Ob večerih se z mami večkrat pogovarjava o šoli ali o različnih težavah. Včasih je pogovor prijeten, včasih pa ne. Kadar me mami razume in reši mojo težavo, sem zelo vesela.

Maja Aljančič, 7. razred

Najraje se pogovarjam z mojo mamo, ker pove veliko zanimivih zgodb. Pripoveduje mi, kako je odraščala moja mami, kar se mi zdi nadvse zanimivo. Rada se tudi odkrito pogovarjam z mami. Pripoveduje mi, kako sta se z očetom prvič srečala in podobno. Jaz pa, radovednica, velikokrat kaj sprašujem. Rada se pogovarjam tudi s sošolkami.

Vesna Jerman, 7. razred

Najraje se pogovarjam s prijateljicami. Največkrat se pogovarjamo o tem, kako smo preživele prejšnje popoldne, ali o filmu, večkrat pa nam teče pogovor tudi o šoli.

Rada pa se pogovarjam tudi z mamico, ji zaupam skrivnosti in težave, ona pa mi pri tem pomaga z dobrimi nasveti.

Anita Bogataj, 8. razred

Postrizena sem na gobo

Ime mi je Anita. Postrizena sem na gobo. Imam modre oči in pegast nos. Rodila sem se v Novem mestu, sedaj pa že dve leti živim v Bistrici. Tukaj hodim v šolo. Najljubši predmet mi je matematika in likovni pouk.

V prostem času rada hodim v naravo. Rada tudi plešem in pojem. Rada hodim v Novo mesto, ker imam tam kolo in muco.

Veselim se počitnic. Preživljala jih bom pri mami in atu. Šla bom tudi na morje. Ko bom velika, bom stevardesa.

Anita Mali, 2. raz.

Imam rjave lase

Moje ime je Magdalena. Stara sem osem let. Imam rjave lase. Moje oči so rjave. Za svoja leta sem dosti velika. Imam dve sestrici. Ime jima je Draga in Josipa. Rada se z njima igram. Mamica za nas skrbi. V šolo rada hodim.

Magdalena Jurić, 2. razred

Naše nedeljsko kosilo

Z mamico greva vsak konec tedna k stari mami v Idrijo. Pri njej kuha moja mami. Ob nedeljah jemo ponavadi govejo juho, pečenko, pečen krompir in solato. Včasih pa po kosilu tudi sadno kupo s smetano.

Mami da najprej juho kuhat, da počasi vre. Nato pripravi meso, ga da v pekač in nato v pečico, da se peče. Med tem nareže še krompir in očisti solato. Jaz jo velikokrat gledam in bi rad tudi sam kaj pripravil.

Največkrat pomagam pri sadni kupi, ki mi je najbolj všeč.

Jure Stražišar, 4. razred

Stara sem osem let in pol

Ime mi je Sergeja. Stara sem osem let in pol in hodim v drugi razred. Stanujem v naselju Bistrica. Moji mamici je ime Tatjana in dela v tovarni Peko. Imam tudi brata Žiga, ki obiskuje kadetsko šolo v Tacnu. POstal bo miličnik. Zelo rada bi imela kakšno mucu, vendar mami tega ne pusti, ker pravi, da morajo živali imeti dovolj prostora za gibanje.

Ker pa imam rada živali, grem večkrat k stiju na Loko, kjer ima kokoši, zajce in mačke.

Sergeja Valjavec, 2.raz.

Hodim v drugi razred

Ime mi je Darja, stara sem osem let. Hodim v drugi razred Osnovne šole heroja Bračiča. Imam svetle in kratke lase. Rada hodim v šolo, ker imam prijazno tovarišico. V prostem času igravam tenis ali pa se vozim s kolesom. Rada berem knjige in se igravam z žogo. Večkrat nagajam sestri, potem pa se skupaj igrava.

Darja Kotar, 2.razred

Jaz sem Eva

Moje ime je Eva. Stara sem osem let. Hodim v drugi razred. Zjutraj sem v šoli. Ko pridem iz šole, se učim, igravam gledam televizijo in pomagam pospravljati. Potem grem ven, tam se igravam.

V šoli pojem v pevskem zboru. V petek imamo nastop. Na naši šoli bodo nastopili otroški pevski zbori iz Tržiča. Sem še celo solistka in ne smem jesti lučk in mrzlih stvari.

Eva Moškon, 2.razred

Oba z mamico sva se smejala

Ko sem bil star štiri leta, sem nagajal očiju. Prosil me je, naj bom priden. Ker ga nisem ubogal, me je položil čez kolena in me hotel udariti. Pripognil se je, potem pa so mu počile hlače. Oba z mamico sva se smejala. Najbolj pa sem bil srečen, ko sta mi mamica in oči kupila novo igračo.

Borut Kolman, 5. razred

Pravijo, da sem bil lep dojenček

Mamica pravi, da sem bil najlepši dojenček. Ne podnevi ne ponoči nisem veliko spal. Gotovo zato, da ne bi kaj zamudil. Torej se je že takrat pokazal moj radovedni značaj.

Zgodaj sem že spregovoril. Precej besed sem si izmislil. Ampak moj jezik so vsi razumeli. Če sem rekel: "Uka pê!" so me vzeli v naročje.

Ko sem bil star tri leta in pol, sem bil v bolnici na Jesenicah. Do danes nisem pozabil narkoze in otroka v postelji, kako je jokal.

Za četrti rojstni dan sem dobil svoje prvo kolo.

Predem sem bil star pet let, me je v uhelj pičila osa. Jokal sem, mamica pa ni vedela, kaj bi naredila, saj smo bili na Krvavcu.

Za moj šesti rojstni dan smo se vselili v našo hišo, dobil sem svojo sobo in torto v obliki hiše.

Prvič sem bil v Nemčiji, ko sem bil star šest let in pol, takrat sem kupil nalivko in puščico, ki jo imam še danes.

Predem sem bil star sedem let, sem šel v prvi razred. Prvega šolskega dne ne bova pozabila ne jaz ne mamica.

Hitro rastem, trgam hlače in tako sedaj sedim že v petem razredu.

Rok Ahačič, 5. razred

Zaradi mene ponoči niso spali

Rodil sem se 10. aprila 1979 v Kranju mami Julijani in očetu Ljubi.

Prvih let življenja se slabo spominjam. Pravili so mi, da sem veliko grizel, praskal, cukal in nagajal. Ponoči zaradi mene dostikrat niso spali. Vedno sem si kaj izmislil, da sem lahko smuknil v mamino posteljo. Potem sem mirno spal do jutra, dokler me niso zbudili in odpeljali v vrtec.

V vrtec sem hodil rad. Vedno je bilo kaj novega in zanimivega. Bil sem tudi zelo radoveden.

Ko smo gradili hišo, sem spoznal bližnji gozd. Tam smo se s prijatelji igrali Nemce in partizane, nabirali gobe in plezali po drevju. Tako sem tik pred šolo staknil meningitis. Dolgo sem bil v bolnici. Bilo je hudo, najhujše pa je bilo to, da sem moral ležati in mirovati še potem, ko sem prišel domov.

V šolo sem šel zelo rad. Prvi razred mi je ostal v lepem spominu, saj smo imeli zelo dobre tovarišiči, Lejo in Mirjano. Z učenjem ni bilo težav, le svoj nemir sem težko miril. In tako je še danes.

Matija Lukič, 5. raz.

MAMA PRAVI, DA TELO HITREJE RASTE KAKOR PAMET

Če me boste pogledali in če vas bo zanimala moja zunanost, boste videli, da sem za svoja leta zelo velik. Imam gladke, temnorjave lase, ki mi zjutraj velikokrat nagajajo in jih le z največjo težavo prisilim k normalni legi. Sredi okroglega obraza je nos, ki je skupaj z lastnikom velikokrat prehlajen. Pod nosom so vedno nasmejana usta. Kadar sem jezen, so usta kakor odprta vrata jeziku, ki prebiva za njimi. Glava stoji na srednje dolgem vratu in veselo gleda v svet. Nato pride na vrsto suho telo z dolgimi rokami, ki so mi v kakšnem pretepu orožje. Imam dolge noge, ki jim pravim "glavni nosilci zgradbe mojega telesa". Čisto na dnu so velika stopala, ki prebivajo v črnih copatih, skozi katere velikokrat pogleda palec, ker mi noge zelo hitro rastejo.

Z obleko imam velike težave, seveda spet zaradi hitre rasti. Za kupovanje razne obleke porabim kar precej denarja in dragocenega časa. Rad nosim kavbojke, ker je to danes moderno in ker mi je modra barva všeč. Všeč so mi tudi modri ali črni puloverji.

Mami mi pravi, da moje telo raste hitreje kot moja pamet, vendar je to le njeno mnenje.

Jure Rozman, 6. razred

Če bi me kdo pogledal, bi mi prej rekel, da sem suh kot pa debel.

Za svoja leta sem malo preveč velik, vendar kot sem povedal že v uvodu, imam nekaj kilogramov manj, kot bi jih moral imeti. Imam dolge noge, dolge roke, kdo bi še rekel, da imam dolg vrat. To vse vpliva na mojo velikost.

V šoli me velikokrat vidite oblečenega v kavbojke in v pulover. Noge imam velike, saj nosim čevlje številka 39, kar je tudi razumljivo za mojo velikost. Glavo imam veliko, na njej pa mi visijo rjavi lasje, ki so po navadi počesani nazaj. Skratka: sem fant povprečnega videza z velikim nosom.

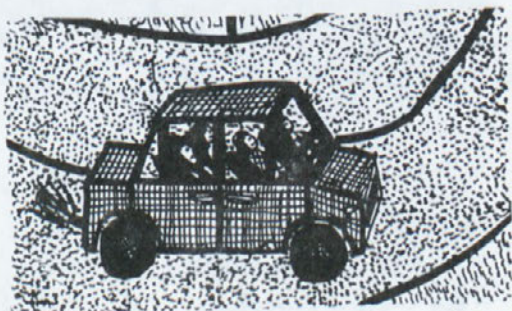
Alen Nedeljko, 6. razred

V NAŠI DRUŽINI STRIŽE KAR MAMA

V naši družini nihče ne hodi k frizerju. Mene, tako kot vse ostale člane v družini, ostriže kar mama.

Jaz imam goste lase in zato najraje nosim čim bolj kratko frizuro. Vsakič, ko si lase umijem, si jih posušim s fenom. Da pa mi frizura dalj časa obstoji, uporabljam tudi utrjevalec za lase. Kadar si frizure ne morem urediti tako, kot si želim, pa vem, da so moji lasje že predolgi. Zato prosim mamo, da me ostriže.

Mislím, da mi moja frizura ne vzame veliko časa.

Matej Meglič, 6. razred

Imam kostonjeve lase. Moja frizura je čisto enostavna. Lasje so ravni in tanki. Postrizena sem na enako dolžino las. Na čelo mi padajo kratki, na rese postrizeni lasje. Zdaj so že malo daljši, tako da jih moram večkrat popraviti, da lahko gledam ali pa nosim obroč. Včasih sem si želela, da bi bili moji lasje skodrani. Kar zavidam moji prijateljici Tanji, ki ima dolge črne skodrane lase. Vsak dan ima drugačno frizuro. Tudi moja glava je takrat najlepša, kadar si operem lase in po svoje uredim frizuro.

Maja Pogačnik, 6. razred

VSAK LAS MI STOJI TJA V EN DAN

Ko se zjutraj prebudim, je moja frizura skuštrana in neurejena, vsak las mi stoji tja v en dan. Lahko bi nadomestila strašilo sredi polja. Ampak ne, ko si frizuro vsaj malo uredim, izgledam mnogo bolje. V šolo grem z urejeno frizuro.

Če se lovim ali telovadam, moja frizura spet deluje neurejeno.

S svojo frizuro nisem preveč zadovoljna, rajši bi imela svetlejšo barvo las. Lase imam kratko pristrižene, rjave in naravno skodrane. Za dolžino in obliko las skrbi frizerka, jaz pa samo za higijeno. Umivam si jih enkrat tedensko. Z dobrim zeliščnim šamponom. Takrat so moji lasje svetli in lepo padajočii.

Z mojo frizuro nisem zadovoljna, vendar sem se z njo sprijaznila, saj konec koncev čepi na moji glavi. Lahko bi rekla, da je moja frizura včasih kot gnezdo in se prav bojim, da se ne bo ptiček zmotil in naredil dom na moji glavi.

Tina Bergant, 6. razred

Kot večina ljudi, tudi jaz rada poslušam in berem smešnice. Na Slovenskem imamo malo zapisovalcev smeha. Smešnice lahko beremo v raznih časopisih, knjigah in raznih revijah, lahko pa jih tudi poslušamo po radiu in televiziji.

Tudi jaz mislim, da je smeh pol zdravja.

Marjana Bohinjec, 6. razred

Smeh je pol zdravja - pravijo. Že kot majhen otrok sem se rada smejala, zelo rada vidim nasmejane obraze. Smejim se šalam, skečem, tovarišicam, sošolkam, kadar se šalimo. Zelo sem se smejala sošolki, ki je za šalo z lasuljo na glavi letala po šoli. Smejim se obrazom na televiziji, ki so kdaj prav smešni in popačeni. Do solza pa se nasmejim staršema, ki plešeta kot medveda. Brez smeha in dobre volje bi bil svet pust in dolgočasen.

Špela Valjavec, 6. razred

Smeh je del življenja in del vsakega človeka. Rada se smejim v družbi in doma. Posebno všeč so mi vici, ki jih objavljajo v vseh revijah. Smeh je odvisen od razpoloženja vsakega človeka. Če sem vesela, se nikoli ne veselim brez smeha. Smeh je tudi del mene.

Nataša Sova, 7. razred

KAKO OBČUTIMO BOLEČINO

Bolečina mi pomeni nekaj hudega. Nazadnje me je prizadela, ko mi je umrl stari oče. Bolečine ne nosim v sebi, ampak jo izpovem svoji starejši sestri. Bolečino občutim tudi takrat, ko kakšen učenec dobi slabo oceno. Bolečino občuti vsak človek, če želi ali ne. Občutim jo tudi takrat, ko se s katero od prijateljic skregava. Če bom hotela ali ne, me bo bolečina spremljala do konca življenja.

Silvija Pirih, 7. razred

Bolečina je nekaj, kar te boli v srcu. Mene je nekdo enkrat zelo užalil. To je bila zame zelo velika bolečina. Če se še kdaj spomnim na to, začutim bolečino. Tega ne bom nikoli pozabil.

Rožle Papler, 7. razred

Zelo rad igram roket. Zato je zame največja bolečina takrat, ko me oči ali mami ne pustita na trening ali celo na tekme zaradi kakšne slabe ocene. Takrat bolečino zelo težko preženem. Največkrat takrat berem knjigo, poslušam radio ali pa gledam televizijo.

Anže Povalej, 7. razred

POTRUDITI SE JE TREBA, ČE HOČEMO STRETI TRD OREH

Zame je najtrši oreh doseči zvonček na vrhu plezalne stene.

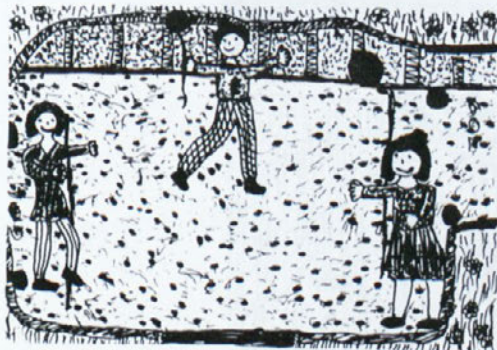
Plezam že dobre tri mesece in mislim, da mi gre kar dobro. Training s klubom imamo vsak teden v šolski telovadnici, kjer je postavljena stena v več smereh. Do sedaj smo plezali le v treh smereh, saj so previsi za nas še prezahtevni. Varujeta in učita nas Srečo Rehberger in Marjan Gros, z vzdevkom Torta. Včasih pa nas pride opazovat tudi alpinistka Nuša Romih, ki nam s svojimi nasveti veliko pomaga, saj je izkušena plezalka.

Do sedaj smo bili na treh tekmah, na četrto pa se odpravljamo. To bo v nedeljo, 14. IV., v žireh.

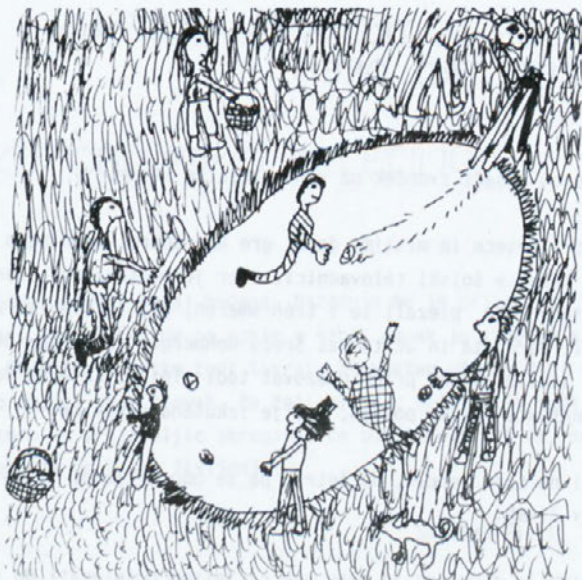
Nas mlajših pionirk je dvanajst in prav vse si želimo priplezati do vrha, do tistega osamljenega zvončka, ki se dotakne le malo rok, še posebno, če je smer zahtevna. Meni je zvonček zacingljal leno eni tekmi, a sem bila tudi na drugih dveh le malo pod njim. Toda z malo več treninga in vaj za moč v rokah se ga bom gotovo še kdaj dotaknila.

V skupni razvrstitvi po točkah smo dekleta precej skupaj, saj vodi Lenča z osemnajstimi točkami, pred nama z Majo, ki sva zbrali po petnajst točk. Med nas se včasih prikrade tudi nekaj nevoščljivosti, drugače si nobena ne bi želela biti boljša od druge in bi bile tekme pravi polomi.

To je zame trd oreh, ki se ga ne da zlahka streti, zahteva določeno pripravljenost in moč, ki jo mora premagati vsak dober plezalec.

Dunja Černigoj, 6. razred

Zame je trd oreh biti prav dober. Tega uspeha ne bom nikoli dosegel, ker se nočem učiti. Vsak dan se sicer želim učiti, ko pa pozvonijo prijatelji, se jim ne morem odreči. Mami mi je obljubila kolo, če bi se pridno učil in bil prav dober.

Marko Kuhar, 6. razred

Pri stari mami

Stara mama živi v Lajšah na kmetiji. V hiši imajo tudi pivovarno delavnico. V delavnico se pride iz veže ali senika.

Takoj pa vrati je lesena mizar-
ska miza. Na steni nad mizo visijo
različne žage in rezalniki za obdelavo
lesa. Na drugi strani stoji omara s
kovarskim in mehanikarskim orodjem.
V njej so tudi žebelji, pile, vijaki in
elektrode. Varilni aparat pa je na tleh
kraven omare.

V delavnici moje stare mame je
še veliko zanimivega.

Primož Bertanclj, 3. razred

Moja babica je doma pod Lukovnico. Hiša je velika, v dveh nadstropjih. Imajo tudi hlev, v katerem je krava in zajci. Nad hlevom je stara ropotarnica. V njej so stari časopisi in ropotija. Tam sva z bratom našla očijevo torbo. V njej je bilo veliko starih zvezkov in kontrolnih vaj s slabimi ocenami. V tej stari sobi je zelo skrivnostno tudi v omari. Z bratom nisva raziskovala vseh skrinj, ker naju babica vedno prekmala poklice, da greva domov.

Kateja Meglič, 3. razred

Moj dom

Stanim v hiši pri mami, očiju, babici, dediju in moji teti. Pokrmi se imamo prijetno. Oči speče lesnikovo potico. Včasih se igramo igre. Včasih sem sama doma in takrat je sama tišina. Ponoči, ko sestrica spi, kačine pri omari skripati. Pri nas doma se imamo res zelo lepo.

Mariša Gyrah, 3. razred

Najbolj mi je všeč pri babici in pri dedku na morju. Dedek daje jesti galebom palento in meso. Ko galebi priletijo jest, jih jaz kličem, potem pa odletijo. Galeb prileti nazaj in jaz ga kličem Marko. Veasih galebom nameštam kruha.

Babica navsezgodaj vstane in potem se še jaz zbudim. Ko se dedek zbudi, ima smešno frizuro. Vsi se mu smeji-mo. Babica zmeraj pripravi dobro kosilo.

Na morju imata mačka Linija in psa Wolfija.

Vesna Perko, 3. razred

Moj dom

Stanujem v bloku v petem nadstropju. Najbolje se počutim takrat, ko sva z mamico sami doma. Kadar sem sama, me je strah, ker so v dnevni sobi skrivnosti, da se vrata zapirajo. Lepo je, da imam mamico, s katero se igram. Vesela sem, da sva veseli skupaj.

Ijaša Strukelj, 3. razred

Najboljša babica

Babico imam zelo rad. Stanuje na Brezjah. Večkrat jo gremo obiskat. Živi v stari hiši. Zmeraj nas je zelo vesela. Ponudi nam bonbone, piškote in še veliko drugih sladkarij. Radi se igramo okrog njene hiše. Včasih nas pride gledat, kako se zabavamo. Najbrž si misli, kako je bilo lepo, ko je bila še ona majhna. Cez nekaj časa, ko smo že utrujeni, jo prosimo za sladkarije. Čeprav velikokrat reče, da jih nima, ima zmeraj spravljene v nekem kotu. Prosimo jo toliko časa, da nam jih da. Večkrat sem že pri njej prespal. Skupaj gledava televizijo. Zjutraj zgodaj vstane in mi pripravi zajtrk. Popoldne spet pridejo prijatelji. Poleti, ko je zunaj vroče, nam v hiši pripoveduje zanimive zgodbe. Radi jo poslušamo. Čeprav je že stara, jo zelo rad obiščem in mislim, da je moja babica najboljša.

Aleš Rozman, 5. razred

Moja babica je najboljša babica na svetu. Ime ji je Marija. Je temnih las. Ima zelenkastosive oči. Je srednje postave in očarljiva. Sestro in mene ima zelo rada, saj nama velikokrat kaj kupi. Živi na kmetiji, zato je zelo zaposlena. Po šoli jo s sestro zmeraj obiščeva in ji pomagava pri delu. Zato se naju zmerom razveseli, če prideva. Zelo je zaposlena tudi z mojo prababico, ki je že zelo stara. Ko smo stanovali še pri njej, mi je pripovedovala čudovite zgodbe. Skupaj sva preživeli veliko lepih večerov in zelo zanimivo jo je bilo poslušati. Včasih mi še pove kakšno zgodbo, vendar ni nobena več tako zanimiva. Skupaj sva se zelo velikokrat igrali in se tudi še zdaj. Meni se moja babica zdi najboljša babica na svetu.

Mateja Bohinj, 5. raz.

PRI BABICI ZA PEČJO

Moja babica je lani dopolnila 66 let. Stanuje na Brezjah, kjer ima kmetijo. In prav zaradi kmetije ima veliko dela in malo prostega časa, ki ga velikokrat nameni za pogovor s svojimi vnuki.

Vendar kljub velikemu delu še najde čas za naš pogovor. Pogovarjamo se najraje za pečjo, kjer je prijetno toplo. Ko smo že ravno pri peči, naj povem še nekaj o njej. Ta peč je že zelo stara, zato smo jo pred leti morali obnoviti. Moram reči, da je zelo koristna. Pozimi greje prostor, tako da se vsi radi zbiramo na peči pri babici. Se posebej ob nedeljah in praznikih.

Miro Pretnar, 8. razred

O življenju moje babice

Večer se je že plazil na okna. Z mamó sva sedla v toplo kuhinjo. Začela sva dolg pogovor o njenem življenju.

Freljih Milka, rojena Tratnik, se je rodila 24.12.1924 v domači hiši v vasi Sveta Neža. Kmečka hiša, ki ji je dajala okrilje, je bila velika, stara in zelo revna. Zato je mama obiskovala šolo le sedem let. Vsako jutro je zgodaj v mraku vstala in se peš, v jutranji rosi ali snegu, podala v KOvor v šolo. Tistega daljnega leta, ko je pozimi zapadlo več snega kot sedaj in je povsod zmrzovalo, so si otroci nalomili veje in se po zadnji plati na vejah po ledu dričali do Kovorja. S tem so si prihranili čas in se nasmejali že ob zgodnjih urah.

V prazno hišo, kjer je bila Milka edina, je privekal na svet bratec, ki pa je nesrečno zapustil ta svet že pri treh mesecih. Kmetija je potrebovala pridne roke, zato je po sedmih razredih šolo zapustila.

Spominja se usodnega dne. Velike sobote, ko je peš nesla mleko v Tržič in srečala vojake. Vkorakali so v Tržič in začela se je vojna. Trajala je štiri leta.

Usodno se je zaljubila v inkasanta za električno, s katerim se je po vojni tudi poročila. "Dobr' se spomn'm, še poroko je čist' slučajn' zamudu. 1. junija 1946 sva rekva ja in s' prsegva večno zvestobo pred oltarjam."

No, rodila je pet otrok: Mileno, Joži, Jeli in nazadnje še dvojčka Mira in Cveta. "Otroc' so bl' zvo pridn', zmerej so pomagal," se spominja. "Najlevš je bvo, k so šl' štirje naankat k birm'."

Če pobrskam po njenem podstrešju, bom tam našel veliko zanimivih stvari, ki pričajo o starem življenju. Star kolovrat, ki leži v pajčevinah...

Malo sva se spočila in odrezala mi je s svojimi žuljavimi rokami doma spečen kruh. Z napredkom se ne more sprijazniti, kosilo je še zmeraj najboljše skuhanó na stari peči na drva. Vsako soboto pa zadiši v krušni peči, kliče kruh. Dobro bi bilo, če bi ga še topléga poizkusili. Nadaljeval sem pogovor.

Otroci so odrasli in se poročili, sin Miro je bil poročen komaj tri mesece, ko ga je kruta usoda iztrgala iz kroga družine. Nesrečno je umrl kot športni padalec. Vsi njeni otroci so se odselili, doma je ostal le sin Cveto.

"Moža sta starost in bolezen premagala 1986. leta in sedaj, sem sama. Se dobro, da vsa moja družina živi čisto blizu. Tako mi vsak konec tedna razveseli srce, ko se vsi zberemo okrog ene mize."

Matjaž Aljančič, 6. razred

Moja stara mama

Rad živim v naši hiši na Brezjah

V vasici Brezje ob glavni cesti stoji velika in prostorna hiša. Če vas zanima, kdo v njej živi, vam povem, da je ta hiša moj dom. V njej živim s starši, staro mamo in devetletno sestrico Majo. Dobro se razumemo in lepo nam je na tem svetu. Ti ljudje so mi najbližji in rad jih imam, z njihovimi šalami in navidezno jezo. Še dolgo bi rad živel z njmi.

Zelo dobro se počutim v hiši moje stare mame, ki živi le petdeset metrov od mojega doma. Poleti je pri njej na obisku kar nekaj mojih bratrancev in sestričn, s katerimi se ves ljubi dan igramo zanimive igre, vozimo z jeklenimi konjički, to se pravi s kolesi, in hodimo v bližnjo trgovino po sladkarije. Trgovina ima kar nekaj dobička od nas in babičinega denarja. Vsi smo približno enako stari, zato nam nikoli ni dolgčas.

Imam tudi kar nekaj prijateljev, s katerimi igramo namizni tenis in nogomet na igrišču. Tudi te igre mi dobro zapolnijo prosti čas.

Se vedno pa je moj pravi dom naša hiša, velika in prostorna. Sam pravim, da bom, ko zrastem in se poročim, z otroki naselil še nezasedeni del hiše.

Doma imamo tudi tri mačke, ki jih z največjim veseljem hranim in jih imam rad. Brez teh mačkov bi mi bilo življenje pusto in dolgočasno.

Še dolgo bi rad živel v vasici Brezje in v naši hiši, veliki in prostorni.

Jure Rozman, 6. razred

Moj domači kraj

39

Stanujem na Brezjah pri
Sviciu. To je moj domači
kraj. Na Brezjah pri Sviciu
je veliko kmetij. Ljudje ta kraj
imenujejo sveta Neca. Zelo veliko
kmetijo imajo pri Svetnarjevih,
kamor hodimo po mleko.
Brezje ima tudi svoj gasilski
dom. Poleg njega so gugalnice,
na katerih se s prijateljicami
večkrat gugamo. Naša hiša stoji
na zelo lepem kraju, kjer je veliko
sonca. Na slemenu, kjer imamo
mi hišo, je naselje samih lepih
hiš.

Lina Vogelbnik, 2. "

Brezje

Ko me zbudijo prvi jutranji žarki, se zazrem skozi okno svoje sobe in kot na dlani imam visoke, ponosne hiše, iz katerih se vije črn dim. Za hip v mislih odpotujem nazaj in si zamišljam Brezje pred več leti.

Hiše so povsem drugačne in tudi precej manj jih je. Okna, ki gledajo na prašno vaško cesto, so majhna in okovana. Vrata so velika, na kljuki pa visi velik ključ. Dvorišča so prazna, le na kakšnem izmed njih je parkiran voz, o avtomobilih ni sledu. Pri vsaki hiši stoji hlev, iz katerega se oglašča živina. Vas je obdana s prostranimi gozdovi in z njivami, na katerih kmetje od jutra do večera trdo delajo.

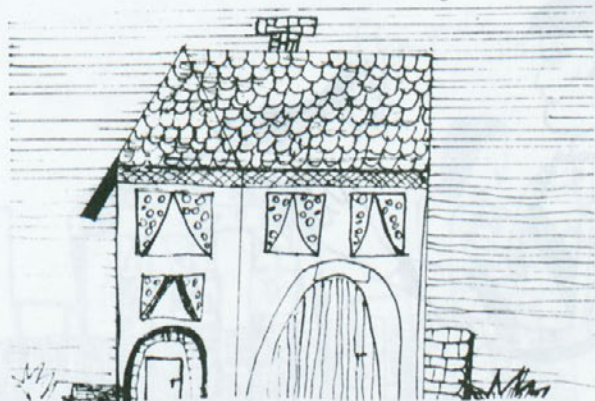
Čas je za kosilo in utrujeni se vračajo z njiv. Njihove obleke so preproste. Iz kamre diši prijeten vonj žgancev, ki se bohottijo v veliki skledi na mizi. Okoli mize so klopi, na katerih sedijo vsi člani družine in z velikimi lesenimi žlicami zajemajo iz sklede. Pri jedi ima glavno besedo oče družine, ker se z materjo pogovarja o delu, otroci pa ga nemo in spoštljivo gledajo. Tudi muce na krušni peči, ki prijetno greje kamro, imajo kosilo.

Iz te idile me zmoti hrup avtomobilov, ki divjajo pa asfaltirani cesti in kar jezen sem nanje. Pomislim, da je bilo kljub trdemu življenju včasih življenje boljše in lepše. Danes pa propadajo še zadnje kmetije in zrak je vedno bolj onesnažen. Zelo pogrešam Brezje nekoč.

Moj domači kraj

Doma sem v Bistrici pri Trzinu. Stanujem v bloku, v bližini trgovine. V mojem domačem kraju je bilo večih velikih polj in travnikov. Danes so na teh travnikih zgrajeni bloki in hiše, za ljudi, ki so zaposleni v bližnjih tovarnah. Otroci hodimo v osnovno šolo, ki je tudi v našem kraju. Matički pa obiskujemo v Bistrici. V našem kraju imamo veliko novih trgovin, kjer lahko kupimo vse, kar rabimo. Otroci pa imamo premalo prostora za igranje.

Marko Bujanovič, 2. r.

42 Pomlad

Sonce nas vsak dan bolj greje. Vrtnarji obdelujejo parke v mestu. Spomladi velikokrat dežuje. Ptički že prepevajo.

Prebudili so se zimski zaspanci.

Mama opravlja spomladansko čiščenje. Pomlad prihaja v deželo.

Matjaž Župan, 1.a

Ptice se vračajo

Ptice selivke se spet vračajo k nam. V gnezdu so mladi. Ko so mladiči majhni, veliko čivkajo. Lastovke čivkajo, če su prestrašene. Lastovke hodijo po hrano za mladiče.

Borut Slapar, 1.a

Mamica

Mamico imam rad. Moja mamica ima zelo veliko dela. Moja mamica dela v šoli.

Borut Slapar, 1.a

Pomlad

Pomlad se je začela takrat, ko je začelo plesniti. Dve pomladanski cvetici so zacveteli. Tujaj je postalo bolj toplo. Tui se bolj krega, mamico pečejo oči, jaz pa sem bolj siten kot ponavadi. Dan je daljši kot noč. Sedaj smo premaknili tudi mo. Dames smo se zbijali prvopribeške šale, jutri pa jih ne bomo več. Tujaj smo se začeli izogati in voziti s kolesi.

Klemen Perko, L. n.

Ptice se vračajo

45

Ptice selivke se bodo

vrnile nazaj k nam. Ptice

so gnezda spletle iz

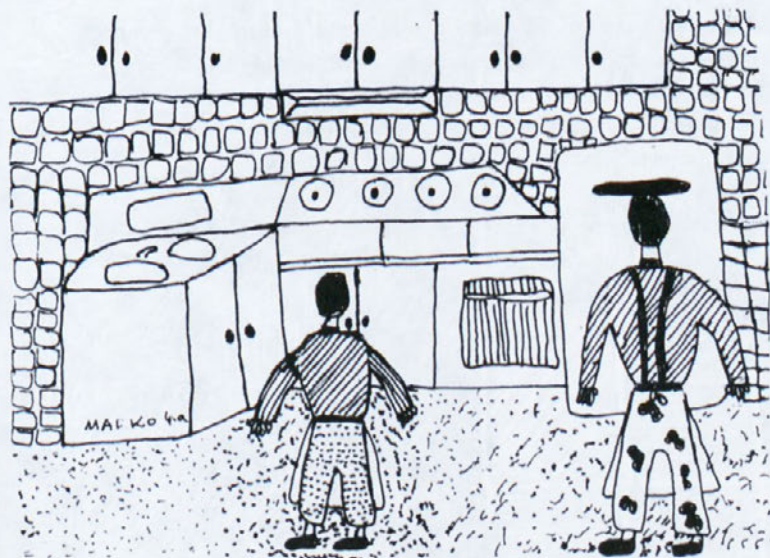
slame. Ptice hranijo mladičke

s črvi. Lastavice se

bodo vrnile nazaj k nam v

tople kraje.

Anže Močnik, 1.a

Naša skupina je bila na Brezjah

Naša skupina jo je mahnila proti Brezjem. Zeleli smo ugotoviti čistočo zraka. Na Brezje smo šli čez Ročevnico. V gozdu je bilo veliko blata, zato smo bili vsi blatni in umazani. Zbrali smo se pred hišo tovarišice Tonice. Ona je določila, kam bomo šli. Skupina, v kateri sem bila tudi jaz, je šla na avtobusno postajo na Brezjah, medtem ko sta šli drugi dve skupini na Planince in v vikendsko naselje. Ko smo opravili naročeno, smo se vrnili pred učiteljičino hišo. Izpolnili smo še naloge, ki smo jih imeli na listih, in se vrnili domov.

Ana Maršič, 5. razred

Bil je lep sončen dan. Zjutraj je bilo še zelo mraz, a če si bil dobro oblečen, je šlo. Naša skupina je šla s tovarišico Bergantovo pogledat za lišaji in preverit, v kakšnem zraku živimo. Napotili smo se proti Pristavi.

Razdelili smo se v dve skupini. Prvaskupina je štela avtomobile, izmerila temperaturo zraka in zemlje in opazovala dim. Jaz sem bila v drugi skupini, ki smo jo razdelili v štiri skupine. Mi smo bili trije. Stikali smo okoli tovarne TRIO. Našli smo malo lišajev, kar je pomenilo, da zrak tukaj ni kaj posebno čist.

Vračali smo se domov. Dan se je komaj prebujal, kar je kazelo, da smo hitro opravili. Naša mala odprava je bila druga, kar je za nas pomenilo veliko.

Vesna Jerman, 5. razred

Kako se počutimo v šoli

Bolje bi bilo, če bi potekal pouk v enem razredu. Tako pa tekamo iz razreda v razred in ga kdaj ne najdemo.

Neža Globočnik, 5. razred

Učitelji so malo prestrogi, posebno tovarišice.

Simon Oman, 5. razred

Meni je v šoli zelo dobro, kadar nič ne pišemo ali tovarišica ne sprašuje.

Aleš Lisec, 5. razred

Najbolj mi je všeč petek, ko vem, da bom za dva dni odložila skrbi in se predala prostosti. A v šoli je lahko tudi prijetno.

49

Tanja Pernuš, 5. razred

V šoli se počutim kar dobro. Saj so dobre tovarišice. Včasih imamo malo več naloge, kot pričakujemo.

Uroš Golmajer, 5. razred

Na naši šoli je veliko zanimivih krožkov. Sama bi rada hodila v najmanj deset krožkov, vendar imam preveč dela s šolo. Vpisala sem se k literarno-novinarskemu krožku, šolskemu radiu, k OZN, mogoče pa se bom vpisala tudi k likovnemu krožku. Najraje obiskujem OZN, saj me zelo zanima politika, imam pa tudi veliko dobre družbe.

Anka Grohar, 8. razred

Klepetanje je kot nekakšna bolezen, ki se je hitro nalezemo, torej nalezljiva bolezen. Na primer sošolec te pri matematiki vpraša kakšno traparijo, ti pa mu hitro odvrneš kaj svojega in že zboliš za to boleznijo, ki se je težko znebiš. Ta bolezen deluje na uspehe, na ocene in poklice. Nič ne rečem, prav je, če kakšno besedo spregovorita dva soseda, ampak je odvisno kakšno. Za traparije je odmor, za učne snovi pa učna ura. Torej traparij ni posebno pametno govoriti med uro. Najbolje je, če sodeluješ pri pouku in si vse besede, ki si ti ne zdijo pomembne, prihraniš za odmor.

Vsem tistim, ki so se nalezli te bolezni, svetujem, da sodelujejo pri pouku.

Uroš Dolžan, 6. razred

O šolskih rečeh

Zelo sem nemiren, ker imam tremo. Vesel sem, če nisem vprašan.

Peter Vogeltnik, 5. razred

V šoli imam najraje odmore. Med odmori gremo ponavadi s sošolkami v knjižnico. Tam ponavadi prebiramo Pionirski list in druge revije, ki jih je v šoli na pretek.

Pogledamo tudi knjige, ki jih imamo v šolski knjižnici veliko. Najbolj zanimive so police nad revijami. Na teh policah vsakdo najde kaj zase. Ponavadi, ko si s sošolkami izberemo knjigo, zazvoni in moramo v razred.

Darja Rožič, 7. razred

Najbolj me zanima zemljepis, ker se pogovarjamo o drugih državah, o njihovem razvoju in gospodarstvu. Sicer pa me relief držav najbolj zanima.

Razen zemljepisa me zanima tudi biologija. Učimo se o človeškem telesu in posameznih organih telesa.

Naj, naj, najraje pa imam odmore, ker se lahko pogovarjamo in hodimo v knjižnico.

Monika Šepetavc, 7. razred

Najboljši in najlažji predmet je zame matematika. Zelo me veseli. Dobro mi gre od rok, saj še nimam slabe ocene. Vedno vse hitro rešim in izračunam. Ko pridem v šolo, komaj čakam na pouk matematike.

Matej Sova, 5. razred

Na naši šoli že dolga leta izdajamo šolsko glasilo Stezice, v katerem sodelujemo vsi učenci os 1. do 8. razreda Osnovne šole heroja Bračiča, še posebej učenci literarno-novinarskega krožka. Kot vsako leto smo tudi ob koncu lanskega šolskega leta izdali Stezice na temo Čevljarji, o tovarni obutve Peko iz Tržiča.

Stezice so bile že nekajkrat nagrajene. Nagrado pa so podelili tudi zadnji številki Stezic.

V ponedeljek, 10. 12. 1990, je na našo šolo prispelo lepo vabilo v Trubarjevem jeziku, da vašijo tri učence in mentorje šolskega glasila Stezice v petek, 14.12., v Kranj, pred Svet knjige, kjer so Stezice razstavljene. In naprej v grad Kiesselstein.

V petek po prvi šolski uri smo se odpravili Petra, Marko, jaz in mentorice Jožica Koder, Majda Rozman in Maca Štumpfel v Kranj pred Svet knjige. V knjigarni smo si lahko ogledali razstavo, ne le Stezic, temveč tudi drugih šolskih glasil iz vse Slovenije, ki so bila nagrajena ali celotno podoba ali za likovne prispevke ali za spise. Ko smo se zbrali vsi povabljeni, smo se odpravili pred grad. Tam smo spoznali "grajsko gospodo" - igralce mladinskega gledališča iz Kranja, in kratko zgodovino gradu. Ker je bilo pred gradom hladno in nas je mrazilo, smo se odpravili v grad, kjer smo nekaj malega popili ter se odpravili v naslednji prostor, kjer smo si ogledale gledališko predstavo o Sinčku Mezinčku.

Tri dekleta so nam lepo zaigrala tri skladbe na flavto. Nato je nastopil pravi, pravcati Anton Tomaž Linhart, kot šolski nadzornik. Razen tega, da nas je nadzoroval in spraševal, nam je povedal nekaj malega o sebi in njegovih igrah Matiček se ženi in o Županovi Micki. Ogledali smo si še igrico o Mezinčku.

Za Mezinčkom je prišlo na vrsto podeljevanje nagrad. Naše glasilo Stezi-
ce je bilo nagrajeno v celoti in se je uvrstilo med najboljše. Za nagrado
smo dobili lep dvokasetofon, Pilove mikice in priznanje. Nagrade nam je
podelila urednica PIL- a Suzana Šoster.

Na gradu so pripravili tri delavnice: časopisno, TV in radijsko. Mi smo
se najprej ogledali časopisno, kjer smo lahko izvedeli vse o nastanku in
tisku Gorenjskega glasa.

V TV delavnici je vsak, če je želel, snemal s kamero ali se pred njo
s kom pogovarjal.

Zame pa jebila najbolj zanimiva radijska delavnica. Izvedeli smo vse o
intervjujih, reportažah, o snemanju, o novinarjih, kako pridejo novinar-
ji do informacij, in še veliko zanimivosti.

Po vsem tem smo se vsi zadovoljni odpravili na kosilo. Med kosilom sem
se pogovarjala s prijazno novinarko kranjskega radia. Novinarki sta nas
povabili na ogled kranjskega radia, vendar nam je žal zmanjkalo časa.

Dan mi je bil zelo lep in zanimiv in mi bo ostal v spominu. Najbolj hva-
ležna in najlepše se zahvaljujem mentorjem PIL-a, ki so vse skupaj tako
lepo in zanimivo pripravili.

Alenka Ropret, 7. razred

Učenci OŠ dr. Pavla Lunačka iz Šentruperta
o STEZICAH

53

Revija Stezice mi je zelo všeč, ker so učenci iz Tržiča *predstavili Peko* in svoje doživljaje v šoli, doma... Pametno se mi zdi, da so na koncu pisali tudi v angleškem jeziku.

Biserka Škarja, 13 let

Časopis Stezice mi je všeč, ker so v njem zanimivi prispevki in ima veliko ilustracij. Všeč mi je, da imajo objavljene spise učenci z nižje in višje stopnje. Lepo je, da ste se spomnili tudi na nas in nam ga poslali.

Melita Lukek, 12 let

Zelo lepo ste nam opisali trgovino DETELJICA. Upam, da se bom tudi jaz kdaj oglasila v njej.

Janja Brcar, 11 let

Meni se zdi ta časopis lep, ker učenci pripovedujejo o svém kraju, o šoli in o sebi. Je zelo bogato poslikan o športu in o drugem.

Darja Odlazek, 12 let

Glasilo OS iz Tržiča mi je zelo všeč. Še najbolj mi je všeč zgodovina tovarne Peko. Učenci iz nižjih in višjih razredov so pisali prisrčne spise in ankete.

Hedvika Ahlin, 12 let

Šentrupest, 18. junija 1990

Spoštovana mentorica Jožica Kodet,
drugi ustvarjalci glasila Stezice!

Prisrčna hvala za poslano glasilo!

Z veseljem smo mu posvetili enega od sestankov našega novinarskega krožka.

Prehodili smo se po poteh in potkah Stezic ter občudovali lepe ilustracije. Z zanimanjem smo prebirali literarne prispevke.

Lepo nam je bilo v Vaši družbi, zato si želimo, da bi se na ta način še srečevali. Te želje smo podkrepili z zapisom svojih vtisov o Vašem glasilu.

Čestitamo Vam za vse letošnje uspehe in Vam želimo še veliko nove ustvarjalnosti.

Tople dolenjske pozdrave in dobre želje za počitnice Vam pošiljamo člani novinarskega krožka, na OŠ dr. Pavla Kunačkar v Šentrupestu

in mentorja Javica, Ljupar
Jože Ljupar

V Peko po nagrado

Pretekli teden sem nepričakovano izvedel, da se bom z nekaj sošolci udeležil podelitve priznanj za likovne in literarne prispevke v šolskem glasilu Stezice.

Bil sem prijetno presenečen. V mislih sem preletel svoje prispevke svojih sošolcev, ki so se mi globlje vtisnili v spomin.

Še isti dan sem v Peku, kamor sem s sošolci in s svojimi učitelji prišel na povabilo tovarne, pozorno prisluhnil govorniku, ki nas je pozdravil. Govoril je o potrebah tovarne obutve Peko, po šolanih modelirjih in čevljarjskih tehnikah. Tovarna je z nagradami želela spodbuditi nadaljno dejavnost mladih pri ustvarjanju. Tako smo nagrade dobili v obliki priznanj. Z njimi pa tudi pravico do nakupa čevljev v določeni vsoti.

Ob koncu srečanja so nas pogostili. Preden smo se razšli, je bilo narejenih tudi nekaj posnetkov.

Po vrnitvi v šolo sem sošolcem povedal o srečanju. Vzpodbuda je bila prava. Saj je takoj nekaj sošolcev hudomušno izjavilo, da bodo v bodoče bolj pridno sodelovali v Stezicah.

Zahvaljujem se organizatorjem tega literarnega in likovnega natečaja v tovarni Peko. Še posebej gospe Marici Meglič in gospodu Ivu Srpanu za tako pozornost.

Matjaž Jazbec, 6. razred

Bili smo v Cankarjevem domu

V Cankarjevem domu je veliko dvoran. So velike in dobro opremljene. Prireditev mi je bila všeč. Le med predavanjem je bilo malo dolgočasno, vendar ne tako, da ne bi poslušala. Risanka je bila boljša od filma, ampak tudi film je bil dober, ker je prikazoval, kako ljudje onesnažujejo naravo.

Mateja Bohinjc, 5. razred

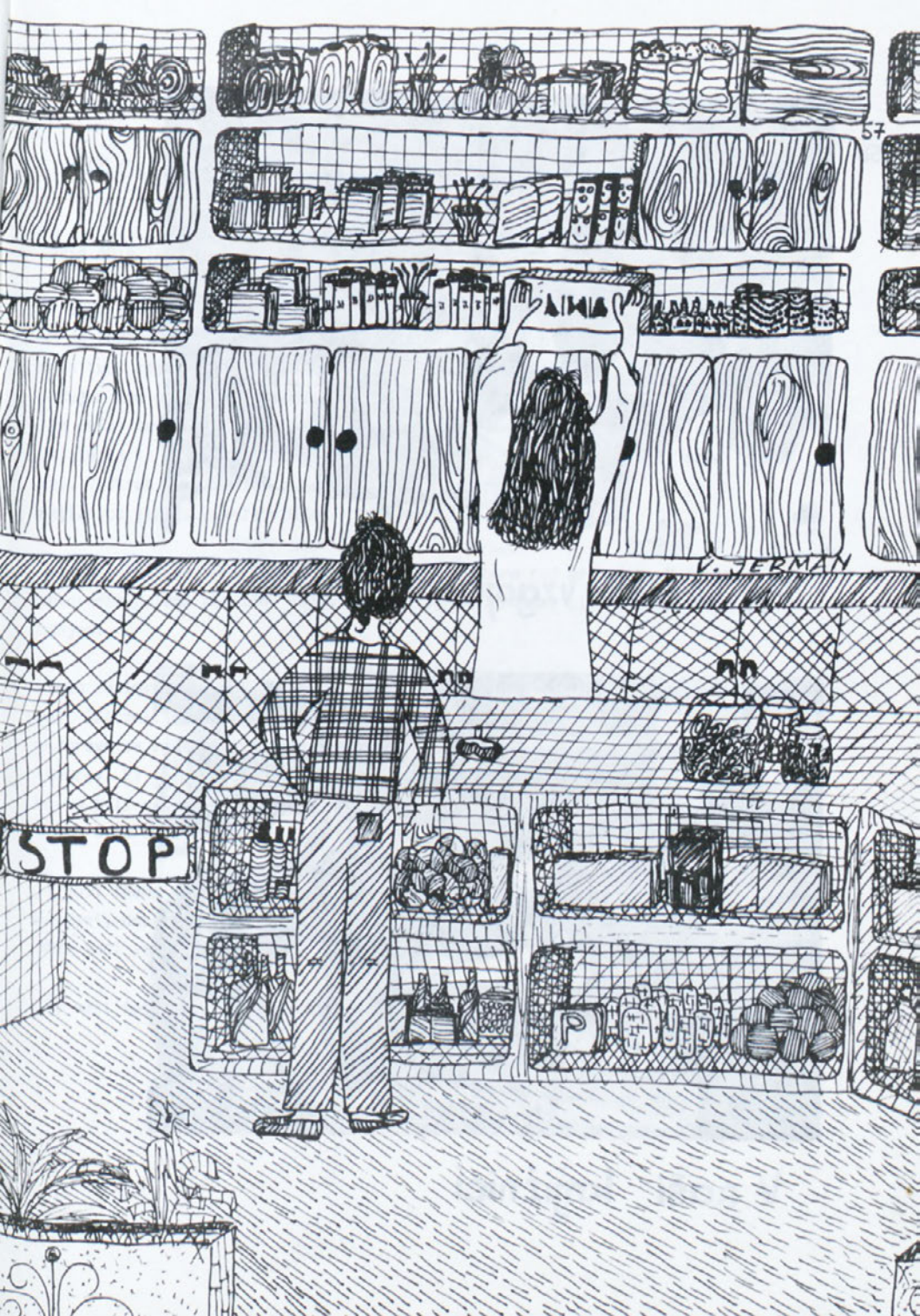
Meni je bila prireditev v Cankarjevem domu zelo všeč. Zelo zanimivo je bilo poslušati, kako je film nastal, kako ga snemajo in podobno. Všeč mi je bil tudi risani film. Kar malo me je prizadelo, ko sem videla, kako so nekatere slovenske reke onesnažene. V Cankarjevem domu sem bila prvič in rada bi šla tudi drugič.

Petra Vogeltnik, 5. razred

Moji vtisi so bili zelo dobri. V Cankarjevem domu smo si ogledali odlomke iz različnih filmov, risanko in dokumentarec. Prireditev je bila super. V Cankarjevem domu nam je Tone Rački povedal, kdaj je nastal prvi filmski poskus in kje so ga posneli. Film je nastal leta 1895, snemali pa so ga v Parizu.

Petra Tratnik, 5. razred

Pri likovni vzgoji

V naši knjižnici

ŠOLO KAR RAD OBISKUJEM

Naša šola je med večjimi na Gorenjskem, saj šteje več kot osemsto učencev, kar je zelo veliko. Šola ima različne prostore, v katerih imamo pouk. Te so likovna učilnica in delavnica, v kateri imamo pouk tehnične vzgoje. So pa tudi prostori za razvedrilo, počitek, za malico in kosilo. Med te sodi tudi knjižnica in večnamenski prostor. V knjižnici se zelo rad zadržujem med odmori ali takrat, ko kakšno uro nimam pouka. V knjižnici sem delal tudi naloge za literarno mapo, pri tem mi je pomagala prijazna knjižničarka Metka Kavčič, ki mi je dala knjige, s katerimi sem si pomagal. Večkrat v knjižnici pomagam urejati kartončke po abecedi. Če je knjižnica zaprta, se zadržujem v jedilnici.

Na naši šoli je tudi velika telovadnica, v katero rad prihajam. Med uro telovadbe delamo različne vaje. Večkrat igramo roket ali igro med dvema ognjema.

Zelo zanimivo je tudi dežurstvo. To nalogo smo v našem razredu opravili vsi. Dežurni je zadolžen, da opravi različna dela. Meni, na primer, je zobozdravnica zjutraj prinesla listek, na katerem so bila napisana imena učencev, ki so morali obiskati zobozdravnika. Poiskati sem moral učence, ki so bili napisani na listku in jih obvestiti o zobozdravniškem pregledu. Poleg tega dela sem moral iti še v slaščičarno in trgovino.

V šoli imamo tudi učilnici za matematiko. Matematika je moj najljubši predmet, dobro mi gre, zato bom tudi tekmoval za Vegovo priznanje. Rad imam tudi zemljepis.

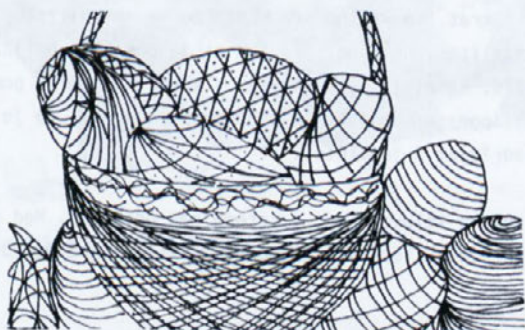
Na naši šoli delujejo tudi različni krožki. Šolo kar rad obiskujem.

Boštjan Gabrovšek, 6. razred

SPOŠTUJEMO UMETNIŠKA DELA

Umetnost je ustvarjanje. Umetniki ustvarjajo pesmi, slike, zgodbe, igre. Včasih imajo ljudje umetnike za čudake, zato ker ne razumejo umetniškega dela. Toda umetniki vedno živijo, tudi po svoji smrti. Umetnost počastimo, ko jo prebiramo.

Benjamin Prelog, 7. razred

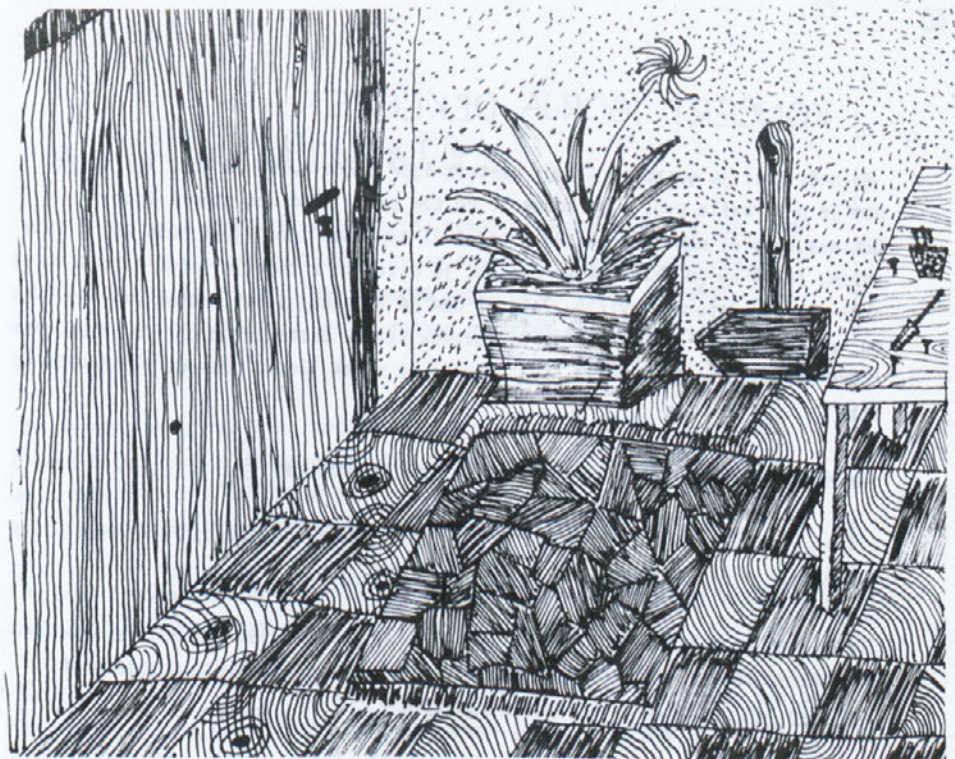
RADA BI BILA SLIKARKA

Slikarstvo me najdušuje že od malih nog. Za to kulturo se zanimam predvsem zato, ker je slikanje zanimivo, ker vsebuje veliko živih barv in ker je lepo.

Poznam veliko znanih slikarjev. Vem tudi, da ima skoraj vsak različno tehniko slikanja.

Ko bom velika, bi želela postati slikarka. Ker pa za to umetnost nisem preveč nadarjena, mislim, da iz tega ne bo nič.

Dunja Černigoj, 6. razred

Pod izrazom kultura sem si vedno predstavljala lepo obnašanje in znanje tujih jezikov. Z znanjem tujih jezikov spoznaš kulturo in navade drugih ljudi.

Ana Debevec, 7. razred

KONCERT IGORJA DEKLEVE

Na naši šoli je gostoval slavni umetnik Igor Dekleva. Gospa Heda Ogris nam je pripravila uvod v ta koncert. Po tem pa je pred nas stopil Igor Dekleva. Najprej nam je predstavil pesem Za Adelino. Igral je z dušo in srcem, in ko se je vživel v to glasbo, je mižal in z zaprtimi očmi pritiskal na klaviaturo klavirja. Zaigral nam je še nekaj pesmi. Potem smo mu zaploskali in dve učenki iz 8. razreda sta mu prinesli šopek. Te predstave ne bom nikoli pozabila, saj nikoli še nisem videla pravega pianista.

Na koncu je dajal avtograme in tudi jaz sem ga dobila.

Petra Sedminek, 7. razred

NA RAZSTAVI V PAVILJONU NOB

Zbrali smo se v Tržiču, pred Paviljonom NOB. Kmalu po mojem prihodu je prišla razredničarka, stopila je k nam in nam predstavila kustosa muzeja prof. Štera in nam povedala namen obiska razstave.

Razložil nam je, kako pride do takšne razstave, in govoril je o tem, da bonton zahteva, da se ogled razstave vrne, kajti ko smo imeli razstavo mi, so jo prišli gledat tudi šolarji iz sosednjih šol. Nato nam je razložil bistvo vseh risb, slik in linorezov. Med njimi mi je bila najbolj všeč slika neke učenke iz 6. razreda osnovne šole Kokrškega odreda, ki jo je naslikala po Vorančevi črtici Tri pisanke. Z barvo in obliko je avtorica zelo slikovito prikazala občutenje glavnega junaka ob spoznanju, da njegove pisanke niso tako lepe, kot so pisanke bogatih otrok.

Tovarišica nas je v imenu vsega razreda vpisala v knjigo obiskovalcev. Poslovili smo se in kar najhitreje odšli proti šoli, saj so nas čakale še štiri ure pouka.

Matjaž Jazbec, 6. razred

ALI SMO KULTURNI ?

Včasih ko grem po cesti in vidim, da nekdo vrže papir na tla, se sprašujem, kako lahko tako brezbrizno, ne da pokazal kanček kulture, papir enostavno vrže na tla. Ali mu je morda težko nesti papir še kakih deset metrov do prvega koša? Ali res en majhen papirček naredi tako težo, da ga mora vreči na tla?

In ne samo papir na tleh, tudi obnašanje na cesti pokaže, koliko ima človek kulture. Kaj ima od tega, če koš za smeti brcne, da pade na tla. Je zaradi tega kaj več? Moje mnenje je, da to stori, ker je čisto brez kulture, ker njega "nič ne briga", kaj bodo drugi rekli.

Pa tudi spoštovanje do drugih ljudi, posebno starejših, pokaže, koliko kulturen je lahko nekdo.

Na splošno se mi zdi, da naši organi za kulturo preveč razglašajo napis "na sončni strani Alp", kajti za prvim grmom je že velik kup smeti, ki ta napis zasenči.

Mislím, da bi morali bolj skrbeti za okolje, drugače bo čez nekaj let voda kup gnjijočih odpadkov, mi pa se bomo zadušili zaradi onesnaženega zraka in kupov smeti, ki nas bodo obkrožale.

Zato bi se večkrat morali vprašati: "Ali smo kulturni?" ter dobro premisliti, preden bi odgovorili.

Nataša Perkman, 8. razred

KAKO RAZUMEMO BESEDO KULTURA

Del kulture je spoštovanje odraslih ljudi, spoštovanje samega sebe ter lepo obnašanje.

Andreja Dragaš, 6. razred

Kultura je tudi pesem. Kultura je lepota.

Marija Bajt, 7. razred

Kulturo ima vsak narod. Brez kulture naroda sploh ne bi bilo. Pri nas priznavamo Prešerna kot enega od ustvarjalcev naše narodne kulture.

H kulturi spadajo tudi razni običaji ter ljudsko izročilo. Kultura vsakega človeka pa je predvsem lepo obnašanje. Kultura naroda je spravljen v knjigah, ki so postavljene na knjižnih policah.

Tanja Praprotnik, 7. razred

Besedo kultura uporabljamo za stare kmečke običaje. Tudi človek mora biti kulturni, da ne skrini narave in ne krši človekovih pravic, ko jih v svetu že z izlivanjem nafte, ki pomori ves živi organizem v vodi in na obali.

Andrej Kogoj, 6. razred

Zame so kultura tudi urejeni zvezki in knjige.

Marko Srečnik, 7.razred

OB OBLETNICI

FRANCE BEVK (1890 - 1990)

Z Bevkom sem se srečal v četrtem razredu, ko je njegovo pero že osemnajst let mirovalo. Z njim sem se srečal v knjigi, ob pristni slovenski besedi. Ob branju njegovih povesti mi je, kot da z njegovimi junaki kurim ogenj in drezam v žerjavico. Še nikoli nisem okusil tegob pastirskega življenja, a v njegovih knjigah sem to doživljal.

Bevk nas že od pravljice naprej uči ljubiti domači jezik, lepega vedenja in nam bogati besedni zaklad.

Francetu Bevku smo lahko hvaležni za njegovo bogato zapuščino.

Bojan Dolinar, 6. razred

Prva oseba, ki sem jo spoznal ob prebiranju Bevkovih knjig, je bil prav on sam, France Bevk, v avtobiografski pripovedi Tatič.

Pritegnila me je tenkočutna zgodba o njegovi osebni stiski, da sem še velikokrat segel po njegovih delih. S Tončkom sem spoznal življenje primorskih otrok med 2. svetovno vojno.

S Pesterno in Pastirci pa sem izvedel, kako težko je bilo otroštvo večine slovenskih otrok med obema vojnama in še dolgo let po zadnji vojni.

Že dolgo pa si želim prebrati njegovo najmočnejše delo Kaplan Martin Čerdmac. Slišal sem že veliko o tej knjigi, zato tudi vem, da gre za zaveznega primorskega kaplana, ki se je pokončno in na svoj način boril za domači jezik in narodov obstanek.

Matjaž Jazbec, 6. razred

PESNIK TONE PAVČEK NA OBISKU

V mesecu knjige je prišel na našo šolo Tone Pavček. V šolo smo se na to seveda pripravili in vse organizirali. Najprej je nekaj učencev in učenek recitiralo njegove pesmi, nato paje spregovoril sam Tone Pavček. Govoril je zelo šaljive zgodbe iz otroštva. Vsi smo se smejali in jaz mislim, da je poleg pesništva tudi humorist. Povedal je veliko zanimivih in smešnih zgodbic. Recitiral pa je tudi tri svoje pesmi. Tone Pavček mi je zelo pri-rastel k srcu, tako da zdaj preberem veliko njegovih pesmi. Predstave je bilo prekmalu konec.

Domov smo odšli nasmejani in srečni v srcu.

Aleš Rztresen, 6. razred

Ko je naša šola povabila Toneta Pavčka, sem se razveselil.

Tone Pavček je intelgenten mož, saj mu besede kar skačejo iz ust. Njegovo pripovedovanje mi je bilo zelo čudovito. Povedal nam je veliko lepega, na primer: kako je pisal pesem po naročilu in kako se je srečeval z vsak danjimi problemi. Razložil nam je tudi, kako se je pogovarjal z živalmi, ko je hodil v šolo.

Upam, da bo na našo šolo prišel še kakšen tako veder pesnik.

Matjaž Aljančič, 6. razred

TONE PAVČEK bistriskim šolarjem

Saj, kar tako pravijo: eno misel za šolo! In zdaj vrtaj v mozeg, ali si pripravi pištolo! Če smo že v Bistrici, je lahko tudi kaj trdobočnega bistro in zato tvegam.

Najlepša od vsega je kljub vsemu prijazna milost življenja, da se to življenje zmeraj obnavlja in nikoli ne ponavlja čisto enako. Da so otroci sicer zmeraj lepa sonca, a da so si različna in da je vsak pravo in neponovljivo veselje! In ko tako krožim med njimi, mi je, da sem tudi sam kakor brez težnosti in da sem poln jasnosti. V Bistrici kajpak zaradi bistrine še bolj kot drugod!

Bistrica, 16.11.1990

Tone Pavček

Bistrica, 16. XI. 90
Tone Pavček

Zelo mi je bilo všeč, ko je govoril, da je jahal na konju, potem pa se je zaletel in padel v iztrebke krav. Tega konja je imel zelo rad in ga ne bo nikoli pozabil. Všeč mi je bila tudi proslava, zlasti Luka Ropret, ki je recitiral pesem z naslovom Prvič v šoli. Všeč mi je bil tudi Matej Papler s svojim nastopom in igranjem na harmoniko, čeprav je imel malo treme.

Jasmina Kokalj, 6. razred

0001.11.01 10000000

Šolski svet

1962. 11. 01. 10000000

Radi smo
v naši
šolski
knjižnici

Knjižničarka Metka nam rada pomaga

V naši knjižnici je veliko knjig, knjižic, romanov in leksikonov. Zelo rad hodim v knjižnico, saj se tam sprostim in preberem kakšno knjigo. V knjižnico hodim v prostem času. Ko sem bil v šoli dežuren, sem šel v knjižnico po knjigo, da bi jo bral, saj sem se zelo dolgočasil. Knjigo sem čez dve uri že vrnil v knjižnico, kajti bila je zelo napeta in zanimiva.

Velikokrat sem pomagal knjižničarki pospraviti knjige in jih razporediti, kot je treba. Iz naše knjižnice sem si sposodil in jih tudi vrnil, že veliko knjig. Knjižnica je moj najljubši kotiček na šoli, kajti tam je mir in lahko delaš, kar hočeš, le razgrajati ne smeš. V knjižnico prihajajo skoraj vsi učenci, tiste, ki pa razgrajajo, tovarišica odslovi. V knjižnici nekateri učenci, med njimi tudi jaz, najdejo veliko miru.

V knjižnici lahko pišemo kakšno čtivo ali slovensko nalogo. Knjižničarka nam pri tem pomaga z različnimi knjigami in starimi bukvami. Nekoč smo morali napisati odgovore na vprašanja iz literarne mape. Bilo nas je polno po vsej knjižnici. Odgovore sem hitro napisal in nato odšel ven. Ko sem prišel nazaj, sem ugotovil, da je veliko učencev že odšlo domov, kar jih je še ostalo, pa so tudi že končali.

To je vse o naši knjižnici. Zelo rad zahajam vanjo.

Aleš Rztresen, 6.razred

TEKMOVALI SMO V ZNANJU MATEMATIKE

Sedaj sem že tretje leto sodeloval na tekmovanju za bronasto Vegovo priznanje. Priznam, da sem se vedno držal nekje spodaj, toda to leto se je vse obrnilo, saj sem med prvimi. To mi pomeni več kot katerikola petica v šoli.

Pa se povrnimo na začetek.

Dan pred tekmovanjem so tovariši po razredih izbirali najboljše učence pri matematiki. Med njimi sem bil tudi jaz in pa še šest drugih mojih sošolcev. Doma sem se dobro pripravil, tako kot vsako leto pred tekmovanjem.

Drugo jutro smo šli v učnico za tekmovanje. Čeprav me je še malo premagoval spanec, sem bil zbran. Za dobro voljo sem "pocuzal" bonbon, ki mi je osladkal usta in popravil grenki okus kolodonta.

Ko smo dobili liste z nalogami, sem na hitro vse preletel in tako kot vsako leto ugotovil, da so naloge težke. Bil sem skoraj prepričan, da ne bom kaj prida naredil. Toda zgodilo se je ravno obratno. Z vso zbranostjo sem se poglobil v naloge in bil tako vse bliže rezultatu. Seveda nisem imel vse prav. Nekje je imela prste vmes površnost. Pri eni nalogi pa mi je zmanjkalo časa za premišljevanje. Ostali del pouka sem večinoma preživel v drugem svetu.

Drugi dan zopet v šolo, bonbon za razvedrilo, boljši okus in zbranost pri pouku. Pri uri matematike me je zelo presenetil tovariš, ki mi je povedal, da grem naprej na občinsko tekmovanje. Ostali del pouka sem preživel ob velikem zadovoljstvu, da grem "naprej."

Aleš Razinger, 7. razred

Mojih želja je včasih veliko, včasih nič. Ampak že od začetka šolskega leta imam veliko željo, da bi razumel matematiko.

Čprav se mi želja po kapljicah že polni, bo potrebno še veliko kapljic znanja, da bo ta želja polna. Da se ti neka želja uresniči, moraš sam prilijati. To sem skušal, ko sem se učil cele popoldneve samo matematiko. Pri učenju mi je pomagal moj bratranec in tako se mi je želja hitreje uresničila. Sedaj imam še vedno željo imeti dobro zaključeno matematiko. Zelo bi bil vesel, če ne bi imel v srednji šoli velikih preglavic z matematiko.

Klemen Snedic, 8. razred

Brez prijateljev bi bilo življenje pusto

Imam nekaj dobrih prijateljev. Brez njih bi mi bilo življenje pusto. Z njimi preživljam popoldanske urice. Ne bi bilo lahko reči, kdo je moj najboljši prijatelj. Tukaj je Alen. Po koncu pouka in pred začetkom kosila je čas in ta čas si včasih prilastiva. Seveda ima tudi nekaj slabih in dobrih lastnosti.

Vzemimo še Matjaža. Prijatelj mi je in z njim tako kot z Alenom preživljam ure. Pri njem doma je popularen video, pri meni pa računalnik. Seveda dobro izkoriščamo tako eno kot drugo. Oba sošolca imata prijazne starše, kar mi veliko pomeni.

V šoli se srečujemo in kujemo načrte za popoldan. Res sta prava prijatelja, čeprav se včasih skregamo.

Imam tudi druge prijatelje. Včasih si skočimo v lase, vendar kmalu zakopljemo bojno sekiro. V glavnem mi je ves moški del razreda prijatelj. Z dekletji še ne komuniciramo veliko.

Moj sosed, Martin, mi je družba zvečer. Z njim se igrava in gledava televizijo. Včasih jaz pridem k njemu, včasih pa grem za dan ali dva z njim v Lom, kjer imajo vikend hišico.

Nasploh nam vsi zaupajo. Alen gre včasih z nami v Trento. Tudi Martin gre z nami. Tam streljamo z zračno puško.

Ko sem pri Alenu, me včasih povabijo na kosilo, ki ga po navadi sprejemem. Seveda tudi Alen pri nas včasih kosi.

Obadva povabim k sebi na rojstni dan. Matjaž mi vrne povabilo tako kot marsikateri drug prijatelj. Alen pa mi ga na žalost ne more, saj ima rojstni dan takrat, ko sem na morju. Potem imam še 6-letno sestrično Katjušo, ki me včasih povabi za en dan k njim in na rojstni dan.

Imam še starejši del prijateljev, s katerimi hodimo na kosilo, nekateri

pa hodijo z nami na morje. Nekateri živijo v drugih republikah, nekateri pa v drugih državah.

Eden mojih najboljših prijateljev je stara mama. Daje mi ljubezen in jaz ji ljubezen vračam. Ko imam proste dneve in je mami v službi, grem k stari mami. Nosim ji drva in premog, hodim v trgovino, saj je stara in težko hodi. Včasih ji posesam stanovanje.

Mislím, da tako dobrih prijateljev nikjer ni!

Andrej Šolinc, 6. razred

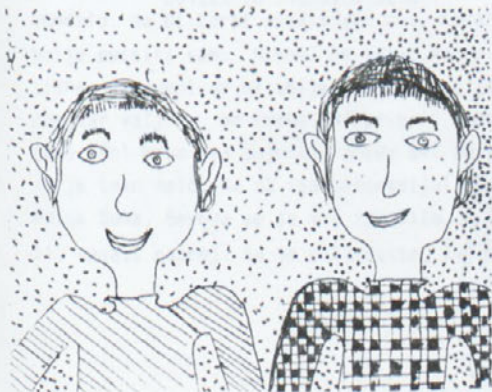
Skupaj zganjamo norčije

Stanujem na Deteljici, kjer je kar veliko otrok. Kar precej izmed teh pa je mojih prijateljic. To so: Katja, Alenka, Mateja in Marjeta,.... Z njimi se dobro razumem, čeprav se kdaj pa kdaj skregamo, se kmalu spet pobotamo.

Katja je srednje postave, suha, svetlih las in modrih oči. Vsak dan je novo oblečena. Največkrat nosi kavbojke in pulover ali pa trenerko. S Katjo sva prijateljici že od malega. Skupaj sva hodili v malo šolo, prvi razred, drugi razred in naprej do šestega razreda, v katerega zdaj hodi-va . Z njo se igram tudi zunaj.

Za družbo kdaj pokličeva še Alenko, Matejo in Marjeto. Alenka je dve leti mlajša od naju, vendar se tudi z njo dobro razumemo. Je manjše postave, rjavih las in oči in malo bolj okrogla. Marjeta je bila moja sošolka do petega razreda, vendar se je v začetku šestega razreda prepisala v drugi razred. Drugače pa je svetlih las, modrih oči in suhe postave. Mateja pa hodi v tretji razred in je stara 9 let, kot moja mlajša sestra. Je majhne postave dolgih rjavih las in rjavih oči.

Skupaj zganjamo norčije in se igramo razne igre. Če nas med igranjem zmoti kakšen glas staršev, se poslovimo in rade volje odidemo domov, saj vemo, da se bomo naslednji dan spet videle.

Andreja Dragaš, 6. razred

Imam veliko prijateljev

Imam veliko prijateljev. Spoznala sem jih v klubu in na različnih tekmovanjih. Največ prijateljev imam v Kranju in v svojem rojstnem kraju Trzinu. Vedno držimo skupaj in nikoli se ne skregamo. Moji prijatelji so starejši in mlajši. Vedno si vse povemo in nikoli ničesar ne skrivmo drug pred drugim. Če je kdo siten ali ima slab dan, mu povemo, da je pač siten. To se ne zgodi velikokrat, ker smo drug drugega že dobro spoznali. Tudi potovali smo že skupaj. Najdaljše naše potovanje je bilo na Češko.

Moj najboljši prijatelj sploh ni en sam. Moji prijatelji so vsi, ki mi pomagajo. Seveda jim tudi jaz pomagam, če zaidejo v težave. Moja največja prijateljica sta ata in mami, poleg njiju pa so še leto dni starejša Katja in Jure, Katja in njen mlajši brat Matej, Urša in Klemen, Nuša in starejši brat Aleš, Marko in Sašo, Petra, Romana, Mateja in tudi moje sošolke in sošolci. Najraje imam svojega brata Janeza, vedno si v stiski pomagava. Če mi gre kdo od prijateljev kdaj na živce, si mislim: "Eden za vse, vsi za enega!" Vsi se imamo radi in nikoli se ne prepiramo. Pri mojih prijateljih mi je najbolj všeč to, da drug drugemu pomagamo.

Vesela sem, ker imam tako dobre prijatelje. Še bolj vesela pa bom, če jih bom obdržala.

Urša Dolinar, 6. razred

Prijateljstvo - čarobna beseda

Prijateljstvo - to je tista čarobna beseda, ki jo vsakdo rad sliši. Skromna beseda, pa vendar tako polna, pomirjujoča in topla. Njen pomen izraža nekaj trajnega in zaupnega. Ni si lahko pridobiti prijatelja, še teže pa ga je obdržati. Vsak človek mora imeti pozornega poslušalca, ki te tolaži v nesreči, ti osvetli prihodnost. Ni lahko biti sam.

Tudi jaz nisem izjema. Imam precej dobrih prijateljic, ali eno imam najraje. Sva res prijateljici, najina vez je vredna te besede.

Zaupava si vse; težave doma, v šoli in drugje. Poznava se že iz vrtca, tudi takrat sva bili dosti skupaj. Potem sva začeli hoditi v šolo. V prvih štirih letih sva bili ločeni, nisva se več videvali. Najina vez se je počasi, a vztrajno podirala. Do lanskega leta. Tedaj sva vsaka posebej občutili, da sva bili vsa ta leta ~~nekam~~ sami, zbegani in osamljeni. Pri izvenšolskih dejavnostih sva bili skupaj. Ze prej svaskupaj hodili na treninge, pa se nekako ni obneslo. Zdaj pa sva res nerazdružljivi. Vsaka je dobila nova izkustva, da sva lahko začeli znova. V začetku tega leta se je iz paralelke prepisala v naš razred. Od tedaj sva res nerazdružljivi. Na smučarskih treningih si pomagava ob hudih padcih ali na tekmah, ko zapelješ s proge, in še ob mnogih priložnostih, ki jih drug ne opazi. Nikoli ne primerjava eno z drugo. Všeč sva si taki, kakršni sva. V šoli, sploh med kontrolkami, stalno pomagava. Vedno si izmišljava nove zviijače in načine, kako to izpeljati. Tudi sicer si občasno telefonirava in pripovedujeva najnovejše novice. Včasih se celo spreva. Ni pa se še zgodilo, da bi sprti ostali več dni. Kadar je Meta užaljena, jo je najbolje pustiti samo. Nikoli ne silim vanjo z vprašanji, kadar je sitna. Pa preprirov ni veliko. Mnogo več je prijetnih trenutkov, ko se obe kar valjava od smeha. Na primer: zadnjič sva delali čokoladno samlamo. Pol mase sva pojedli, potem sva se pa čudili, kam je izginila, da je je tako malo. Ko pa sva pospravljali sobo, je sesalec vsesal tudi zamašek šuma. Seveda se je vse zamašilo, midve pa v vnemi, kakršno sva imeli, sesali naprej. Ko je bilo čisto, sva hoteli spraviti sesalec v omaro,

tedaj pa so vse smeti padle skozi cev sesalca, naju pa je zgrabil tak naval smeha, da sva skoraj počili.

Taka je moja prijateljica Meta, tako imam najraje.

Andreja Križaj, 6. razred

Med blokovskimi prijatelji

Najraje sem z blokovskimi prijatelji, ker si tako krajšam čas in pozabim na pomembne in nepomembne stvari, ki jih dobim v šoli.

Na dvorišču sem najraje s sosedo Matejo. Mateja je drobna in suhljata deklica, ki ima vedno nasmejana usta. Z njo se zelo dobro razumeva, saj se na dvorišču igrava razne igre, kot so žoganje, skakanje gunitvista in "rič-ntanc", kotalkanje, vožnja s kolesi in še druge igre. Seveda pa nisem na dvorišču samo z Matejo, imam še druge prijateljice. Te prijateljice so Andreja, Marjeta, Romana, Anja, ... Na dvorišču smo največkrat med počitnicami in vikendi, kajti med tedni ni časa za "trapanje". Med počitnicami pa vriskamo in piskamo, da so nas sosedje sili in nas imajo polno glavo.

Med predlanskimi počitnicami smo med prijatelji dobili vzdevke. Jaz sem dobila vzdevek "Katrca", Mateja pa "bovhca". Radi naju zafrkavajo, češ da sva avtomobila in da nama manjka še kakšen golf.

Kadar je lepo vreme, je biti med prijatelji zelo dobro, ker ne manjka iger in zabave; če je dež, je zelo dolgočasno. Blokovski prijatelji nismo skupaj samo v dobrih trenutkih, ampak tudi v slabih, kajti za dobro prijateljstvo veljajo tile verzi:

Ni prijatelj ta,
ki v dobrih dnevih te pozna,
a v trdih dneh trpljenja
spoznaš prijatelja življenja.

Mi se približno držimo vsebine teh verzov, vendar se kljub temu kar velikokrat skregamo. Včasih ima kdo kakšen slab dan in je siten kot kaj, takrat se zaradi malenkosti skregamo. Ta zamera pa ostane samo kakšnih deset

minut, potem pa je dobro.

V družbi s prijatelji sem zelo rada, saj se zabavamo in igramo, da je veselje,

Katja Špik, 6. razred

Naši novinarji razmišljajo o prijateljstvu

Naši pogovori

Najraje se pogovarjam s prijatelji in prijateljicami. Kadar namrje dekletom dolgčas, odidem na igrišče, kjer se zbirajo fantje in dekleta. Najraje pa se pogovarjam z mojo najboljšo prijateljico in sošolko Toniko. Njej zaupam vse skrivnosti, ona pa meni. Pogovarjava se o šoli, domačih nalogah, o težavah doma, včasih pa s kakšno besedo omeniva tudi fante.

S Toniko sva največkrat skupaj, najino prijateljstvo je vse bolj povezano in težko, da bi se kdo našel, da bi naju sprl.

Monika Šepetavc, 7. razred

Najraje se pogovarjam z vrstniki. Pa ne povsod. Pogovarjam se, če smo zunaj, v planinah in ne med poukom. Zakaj z njimi? zato, ker se z njimi lahko pogovarjaš čisto po domače in o takih stvareh, ki odraslim niso všeč. Po pogovoru sem zelo sproščen. Čisto vsi pogovori pa niso

prijetni. Če se skregamo, sem pa še bolj zaprem vase. Drugače pa sem bolj zaprte narave. Zato tudi ne bom napisal prav veliko.

Benjamin Prelog, 7. razred

Vesela sem takrat, ko sem v družbi prijateljev. Znjimi se pogovarjam in smejim. Največkrat pa me v dobro voljo spravi Sānja, zato ker mi ona vedno odvali kamen s srca.

Saša Fajfar, 8. razred

IN ŠE ZA SLOVO

UČENCI 8.a

Žiga Lipovec
 Borjani Ajria
 Alen Ajria
 Teja Bortomacj
 Sanja Škofic
 Saša Fajfar
 Alenka Razman
 Aneta Bogataj
 Uros Kristof
 Katarina Mladen
 Matej Praprotnik
 Peter Kalan
 Željko Vasilič
 Anjano Gajnc

Andreja Lesnuk
 Josič Dražen
 Orozo Mladen
 Grega Rbič
 Marko Markič
 Klemen Čredic
 Kinki Pavel
 Ilirio Pretnar
 Saša Fajfar
 Vesna Kovacenič
 Anuraida Belic
 Milena Šveglj
 Špela Bortomacj
 Simona Smolj
 Anba Grobian

UČENCI 8.B

Aramović Ružica

Marko Despatović

Luka Dubravić

Jener Polunski

Gregor Premrl

Petar Hladnik

Matej Meglič

Alen Borjanić

Katja Suid

Sandra Zadošević

Domona Tomaziu

Jelka Žurani

Edenko Meglič

Marko Anžorić

Linč Garmarić

Safeta Sadićević

Jugoslav Jugoslav

Andreja Šušteršič

Alenka Kulalić

Robi Erdec

Lara Špač

Zvezdana Štanić

Blanka Šušteršič

Tanja Mirković

Veronika Šober

Matejž Hov

Simon Anžerić

Blanka Šušteršič

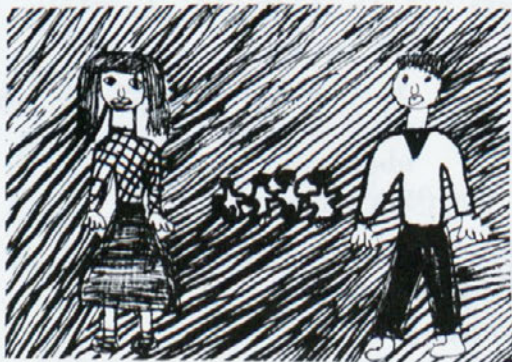
Petar Jurjević

Zaljublenci v našem razredu

Tudi v našem razredu mrgoli zaljubljenecv. Pa kar začnimo pri fantih. Tarča je Robi, ki je ves srečen, da hodi s Sonjo. Nato je tu Matjaž, ki ima cel kontejner oboževalk iz šestega razreda. No, Luku jih tudi ne manjka. Nagajivež je Dani, ki zelo rad sodeluje med poukom. Zdenko, Jelko, Branko, Marko in Dušan pa o puncah še premišljujejo ne. No, vsaj drugim nič ne povejo. Mogoče, da jih je sram. Janko je vnet skakalec, Erik pa letalec, napovedujejo mu ženo - kakšno stevardeso. Grega rad posluša Danijj in poka od smeha, ko Dani ustrelji kakšno smešno. Janez se zadnje čase nekam skrivnostno smehlja. Je že kaj na vidiku.

Pa punce? O, te so že malo bolj romantične. Pa začnimo: Ivana in Blanka ostnmita, ko se mimo šole pripelje kdo z motorjem. Safeta in Mojca o svojih simpatijah ne povesta ničesar. Minka in Andreja venomer kaj šušljata; verjetno kaj o meni! Oh ne, verjetno je zopet kak novi frajer prišel iz vojske. Laura rada hodi na rokometne treninge, obožuje pa konje. Kaj pa obe Petri. Za ti dve se nikoli ne ve, saj se o ljubezenskih stvareh pogovarjata kje drugje. Katjuša je srečna z... skrivnost. Mateja pa z ...nevem kom. Za Romano vam nič ne povem, zase pa še manj. Le to, da si še med poukom prepevam mojo najljubšo popevko in mislim nanj. Kaj mislite, na koga?!?

Sandra Radošević, 8. razred

UČENCI 8. C

KOREN SUZANA
MATEJA MARGELJ

MOJCA DORJA

KATJA ŠHITEK

ŠPELA JANČIČ

VANJA KVAČEVIČ

MINKA IBRADŽIČ

LIDIJA ZVER

ELI AJDOVEČ

Kaja Filipič

Tanja Banožič

Logja Blažič

Katja Jerak

Danka Zorbo

Samir Čuhar

Marija Kravčič

Matej Alamič

Čena Boštjan

Jurek Mohr
Matej Goberec

Urban Dornik

Andrej Bortič

Paul Družič

Jana Lupa

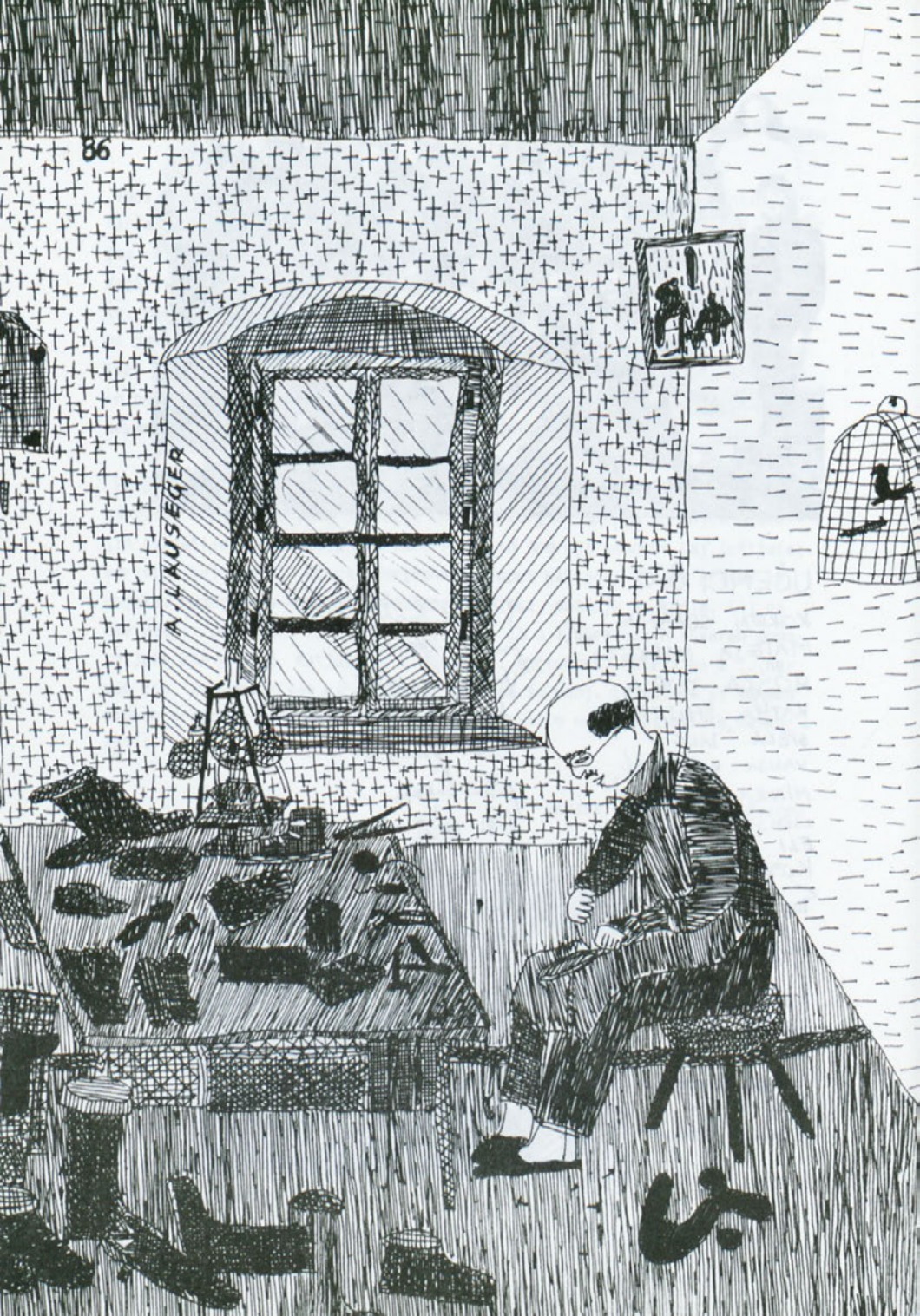
Viki Čučič

BABIČ MATEJA

Marta Groselj

RAZINGER TJAŠA

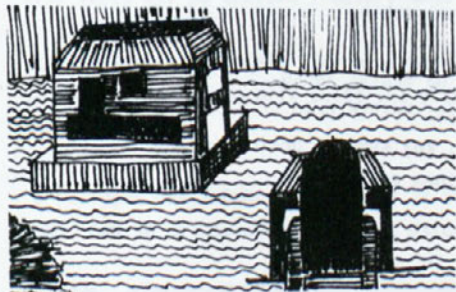
A. L. KAUSEGER

Običaji

Na dan sv. Vincenca so Tržičani pripovedovali otrokom, da se ženijo ptički in da imajo "ohcet" na Zavrot. Zavrot je majhen hrib nad Tržičem. Nekateri starši so tam skrili pod grmovje razne sladkorčke, rožiče, rozine in druge slaščice. Otroci so potem te slaščice iskali. Z iskanjem ostankov ptičje ohceti so imeli posebno veselje.

Teh običajev v Tržiču že dolgo ne gojijo več. Čim bolj izumira starejši tržiški rod, tem bolj izginjajo stari tržiški običaji. Toda mladi se bomo zavzeli, da do pozabe ne bo prišlo.

Petra Bergant, 6. razred

Čevljarji so imeli za patrona sv. Krispina, o katerem pa so vedeli samo to, da se je rodil in umrl na ponedeljek. Ker pa jim ni bilo znano, kateri ponedeljek je to bil, so v starih dobrih časih praznovali vsak ponedeljek.

"Blau Montag" ali plavi ponedeljek, kakor se reče po slovensko, so večinomoma "usekali" pomočniki in pa tisti mojstri, ki se niso branili kozarčka dobrega vina.

Tina Bergant, 6. razred

TRŽIŠK' ŠUŠTAR

Ankát o Tržičo an šuštar je žvu,
 k' je dreto posmolu, ča rančoš zašu.
 biu židane vole, se j' rad veselju,
 omes ga j' pa tud kakn fraklc popiu.

K je ankát frejšprehou, domu je pršu,
 brš cvovje pobasou, pa o štero je šu,
 šlobedre popraulou, fajn jedu pa piu,
 očash pa še kakšno punco dobiu.

Če j' votu bit' mojstr, pa frentat je šu,
 nazaj je ogvantan, fejst brihtn pršu,
 se j' berštat naštimou, kuj kunčoft dobiu,
 tržišče bržole pa z vinam zalju.

V domačem narečju napisal:
 domačin, Mato Mežek

rančoš = čevlji
 cvovje = orodje
 frentat = v tujino
 ogvantan = oblečen
 berštat = delavnica
 kunčoft = znanje
 hšbal = garali

Za kulturni dan nas je obiskal Tržičan Mato Mežek

"Tržič je bil ena sama šuštarija. Skoraj vsaka hiša je imela svojo delavnico. Tržičani so bili hudomušni, sicer pa marljivi, delovni ljudje - po cele noči so delali, preden so "lifrál". Pomočniki so ob ponedeljkih "lumpal", ob četrtek in petkih pa so "hóbal".

Pri Mežkovih so imeli po štiri ali pet šuštarskih pomočnikov. Rekli so jim kseli. Plačilo - colngo - so dobili vsak teden sproti.

V Tržiču je bilo petdeset do šestdeset šuštarskih delavnic. V njih so se vajenci učili po tri do štiri leta. Po končanem uku je bilo treba opraviti izpit ali po tržiško "frajšprehango" za pomočnike.

Tržičani so bili veseli ljudje. V prostih dneh so radi zahajali v gore. Bistriška planina je bila šuštarska planina. Radi so zahajali tudi na Kofce.

Z razvojem čevljarske industrije je šuštarske majstre pobrala tovarna Peko, nam je pripovedoval naš gost Mato Mežek.

Nobena hrana ni smela iti v nič

Tržičan Mato Mežek izvira iz čevljarske družine. Njegova mama je bila izvrstna "šteparca". Mato Mežek dobro pozna delo, navade in običaje nekdanjih tržiških šuštarjev. O njih nam je kar se da zanimivo pripovedoval v tržiškem govoru. V njem je nekaj popačenk nemškega jezika. Stara tržiška govornica je prav žlahtna. Zato smo Mata Mežka z zanimanjem poslušali. Pravi, da so ga krstili za Mateja. Sam sebi pa pravi raje Mato. Veliko besed obrne na rimo. Takoj opazimo, da je v njem pesniška žilica. "Mato^oma rad prato," se je pošalil iz svojega imena.

Sila varčno in delavno so živeli tržiški šuštarji. Nobena hrana ni smela iti v nič. Ob petkih so imeli post. Takrat je bila na jedilniku obvezna fižolova juha. Šuštarški "fruštek" je bil kava in kruh. Ob nedeljah je "bva župa pa tenstan krompir pa sovata." Hrana je bila preprosta: kaša, polenta, repa, korenje.

Mato Mežek ima doma 90 let staro uro, še od pradeda.

Veliko se ukvarja s kulturno dediščino in to mi je všeč.

Miha Gros, 7. razred

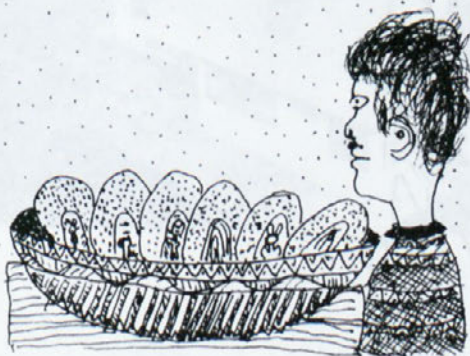
Šuštarški vajenci

Po pripovedovanju Mateja Mežka smo izvedeli, da je bilo v Tržiču veliko vajencev. Učili so se za čevljarje. Vsako jutro je moral vajenec prvi zelo zgodaj vstati in pripraviti delavnico. Med delom je moral čevljarjem pomagati, zraven pa jim nositi hrano in pijačo. Po končanem težkem delu pa je moral delavnico pospraviti in jo temeljito počistiti. Spal je v hiši, v majhni sobici, v kateri je bil prostor za majhno omarico in posteljo. Tudi jedel je za mizo v krogu družine. Če pa je imel blizu starše, je hodil vsak dan k njima na jedačo in spat.

Dunja Černigoj, 6. razred

V soboto, 2. 3. 1991, nas je obiskal Mato Mežek. Najprej mu je učenec prebral nekaj podatkov o njem iz Stezic. Učenki Vesna in Lenča sta obiskovalcu recitirali pesem Kofce. Pripovedoval nam je o sebi, o šuštarjih, o vajencih, o gregorjevem, o šuštarški hrani. Tudi smeha ni manjkalo. Povedal nam je, da včasih ni bilo avtomobilov, radia, televizije, pač pa so ob večerih kartali.

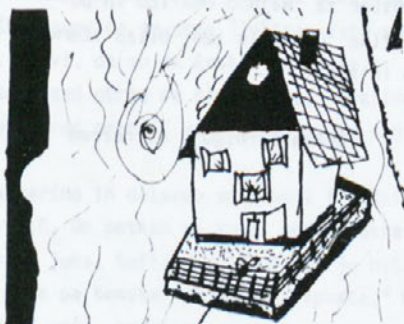
Čevlje so delali ročno. Vajenec je zjutraj prvi vstal, zvečer pa je šel zadnji spat. V ponedeljkih so šuštarji imeli prosto. V nedeljah so se ponavadi poveselili.

Saša Bohinec, 6. razred

Na kulturni dan smo se učenci porazdelili po učilnicah in izdelovali razne stvari. Naš razred je izdeloval cofe. Dva učenca pa sta naredila tudi največji in najmanjši cof. Ljudje so večkrat prihajali k nam in nas opazovali, kako izdelujemo cofe. Neka učenka pa je prinesla tudi orgle.

Kulturni dan je bil lep, saj smo izdelovali cofe in poslušali glasbo.

Matej Sova, 5. razred

Tokrat smo kulturni dan preživel malo drugače. Na šolo so prišli naši starši in nekateri prebivalci Tržiča. Gledali so naša dela. Mi smo delali hišice za tržiški praznik - gregorjevo. Naša učilnica je bila zelo obiskovana. Obiskovalce so vodile učenke sedmih razredov.

Ta način kulturnega dneva mi je bil všeč tudi zato, ker so učenci osmih razredov skuhali odlične tržiške bržole, ki so jih lahko poizkusili vsi, ki so prišli na ogled.

Urška Dolinar, 6. razred

Gregorčki

Bliža se tržiški običaj - gregorjevo, mi pa izdelujemo gregorjeve hišice pri tehničnem pouku.

Gregorčke izdelujemo v parih. Na začetku je dobil vsak par velik kos debele lepenke. Na ta kos smo obrisali okna, vrata, streho in obris hiše, ki je bila sestavljena iz dveh delov. Pri delu potrebujemo grafični nož, ravnilo, svinčnik, lepilo, podlago za rezanje in barvo. Potem, ko smo obrisali vse potrebno, smo z grafičnim nožem začeli izrezovati posamezne dele. To je bilo kar naporno delo, saj je bila lepenka debela in trda. Da sem jo prerezal, sem moral potegniti kar velikokrat. Ko sem to naredil, je bilo na vrsti lepljenje delov. Še prej sem stiropor oblepil s tanko lepenko. Na stiropor sem nato nalepil sestavljeno hišico in jo prebarval z rumeno in zeleno barvo. Ko se je barva posušila, smo začeli z izgotavljanjem strehe. Hišica je bila brž narejena.

Hišice ne bom spustil po reki, vzal jo bom raje domov.

Tomaž Bizjak, 6. razred

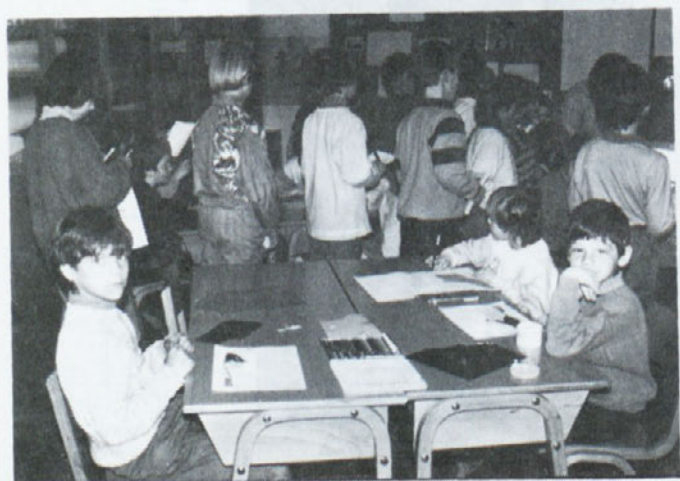

Fotografije o kulturnem dnevu

Učilnice so postale delavnice

Pletemo nogavice

Lepimo
zgornje
dele
čevljev

Prijetno je takole oblikovanje

Svoje izdelke smo pokazali našim staršem
in drugim obiskovalcem

Mojster Jernej Kosmač iz Bistrice
je obiskovalcem razlagal značilnosti
tržiške šušarske svetilke –
luč na gavge.

V obrtnem izročilu Tržiča zavzema čevljarstvo najvidnejše mesto. Ne le, da je v 18. stoletju postalo čevljarjenje najbolj razširjena domača obrt (sprva sicer le za potrebe tržne naselbine in njene neposredne okolice) in to, da v drugi polovici 19. stoletja zasledimo že prve manufakturne obrate, v začetku tega stoletja pa že kar sodobne tvorniške obrate, že to, da se je čevljarstvo izročilo krepko ukoreninilo in obdržalo mesto prav v današnji čas, daje slovesu tržiškega čevljarja nesporno mesto v lokalni in širši gospodarski zgodovini.

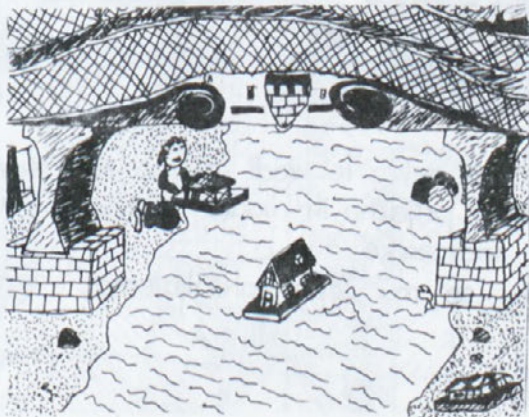
Osnovno jedro, iz katerega izhaja pravzaprav vse naše vedenje o "šuštariji", je domača delavnica ali "berkštāt" (iz nemščine werkstatt). Osrednje mesto zavzema za ped dvignjen oder, na katerem stoji štirikotna čevljarška miza. Ob tej se je odvijalo in dogajalo prav vse žitje in bitje v delavnici. Miza je bila središče dela, pogovora, družabnosti in tudi (prenarejeno seveda) jedi.

Osnovni namen pa je bil delovni. Umetnost "šivanja" in "zbijanja" obutve pa je hudo natančna k'nšt. (=delo, umetnost), kot so rekli nekdanj. Za to pa je bila potrebna močna, mirna in zdrava razsvetljava, saj se je delalo velikokrat dolgo v noč. Migetava, plapolajoča in nezanesljiva svetloba sveč ali celo trsak ni bila primerna za natančno delo.

Tržičani pa so si znali pomagati. V svojih učnih letih so obredli domala vse gornjenemške, češke, poljske in celo ruske dežele. V "hoji v fremd" je skrita tudi neugnana zvedavost, premetenost in podjetnost tržiškega rokodelca. Tako so s svojih potovanj zanesli v Tržic

LUC NA GAVGE

ali značilno čevljarstvo luč, ki se je v tej zibelki slovenskega čevljarstva povsem udomačila. Kot večina delovnih orodij in pripomočkov ima pomemčeno ime (luč na "gavge" = vislice).

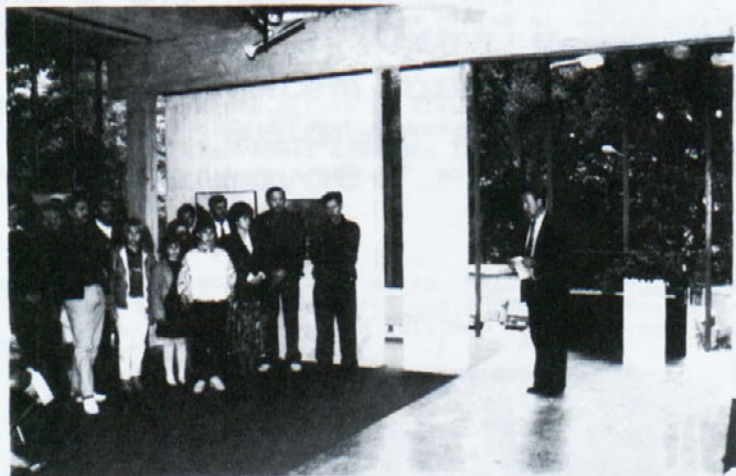

98 Tehnično pa je stvar izjemno preprosta: razmeroma šibko svetlobo sveče, oljenke in kasneje petrolejke čevljar "lovi", prestreza svetlobo v na vislice obešene steklene krogle. V kroglah je nalita prekuhana voda. Le-ta deluje kot zbiralna leča (z notranje strani vislic, stojala), na zunanji pa razpršuje svetlobo na čevljarjevo delovno površino. Svetloba, ki prihaja iz tako konstruirane leče, je zdrava, ne slepeča osvetlitev prostora in zato za dolgotrajno šivanje ob luči nadvse primerna. Stari čevljarji so trdili, da čim starejša je bila voda v kroglah, boljše svetlobo so dajale.

Steklene krogle so obešene na usnjene trakove (jermene), ki omogočajo reguliranje višine. Zelo poenostavljeno rečeno, je čevljarška luč na gavage v bistvu predhodnik današnje mlečne, nevtralne osvetlitve v delovnih prostorih.

V takih delavnicah je čevljarška luč tudi neke vrste socialni in kakovostni pokazatelj. Le dober in priden, vesten pomočnik je ob mojstrovni mizi dobil mesto in svojo "bučo". Mojster je seveda sedel ob največji in najbolj svetli buči.

prof. Janez Šter,
kustos muzeja v Tržiču

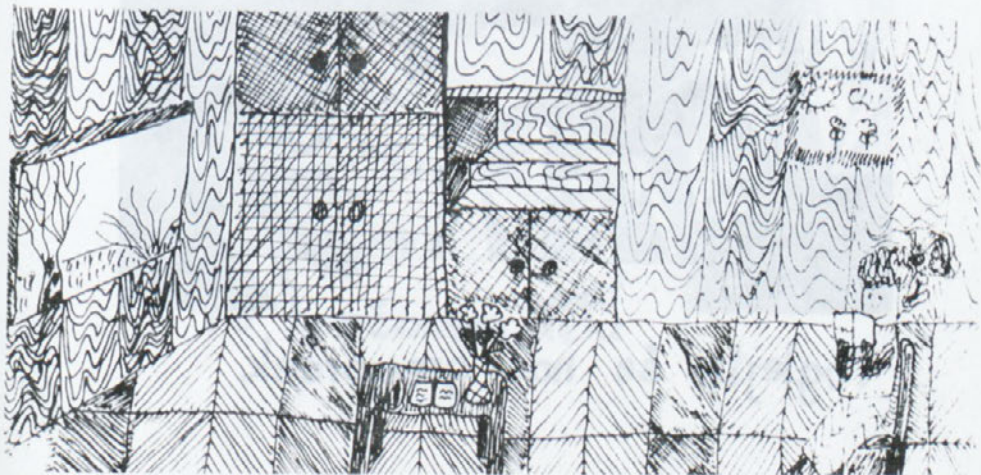

Profesor Janez Šter že nekaj let vodi učence naše šole po Tržiču in nam s prijazno in modro besedo približa tržiške kulturne spomenike.

Na tem mestu se mu lepo zahvaljujemo.

Tanja Ahačičeva je v šolo povabila trižiškega
 šušarskega mojstra Jožeta Laplotnika. V likovni
 učilnici je imel svoj „berštal“-šušarsko delavnico.
 Pokazal nam je, kako so včasih delali čevlje
 in kako so „tamplál stare šlobedre“

Naša Vanja je izdelala takle gregorček

Poglejte še naš gregorček

Pišemo in režemo

Po končanem delu

Pri Slavici in Marici Jurkovič

Slavica in Marica Jurkovič zanimivo pripovedueta o delu in življenju šuštarjev. Prijazni in dobre volje sta obujali spomine na življenje in čas, ki tone v pozabo. Take reči je vredno zapisati.

Sedeli smo za široko mizo in poslušali o delu in navadah, o običajih in praznovanjih starih tržiških šuštarjev.

Pr' Jurkovič se je reklo doma. Šuštarijo so imeli od leta 1929. V hiši je bila delavnica, stranišče "na štrbunk", kopalnice ni bilo. Delavnik šuštarja se je začel ob 7^h in je trajal do večera. Vmes je bilo kosilo. Med malico so kar delali. V Jurkovičevi šuštariji je delalo 15 pomočnikov.

Če čevljev niso prodali, so se takoj pojavile skrbi, kako plačati pomočnike. Toda šlo je. A življenje je bilo skromno. Ni bilo razmišljanja, kam bo kdo šel. Življenje je teklo doma.

Ob koncu tedna so čevlje "lifrali" v Kranj. Vozili so jih s konjem. V njihovi delavnici so delali visoke čevlje, take na vezalke. Največ so prodali za praznike. Borba za kruh je bila stalna spremljevalka tržiške šuštarije. Nobene trajne preskrbljenosti ni bilo.

Slavica in Marica se dobro spominjata "punklarjev" - potujočih ljudi, ki so obiskovali tržiške šuštarje, kupovali čevlje in prodajali posodo. "Na praznike smo velik' dal", takrat smo se lepo oblekli, ob delavnikih pa je bil obvezen predpasnik. Perilo smo menjali le ob sobotah, pralnih strojev ni bilo, vse smo prali ročno.

Hrana je bila skromna. Ob petkih smo navadno jedli za zajtrk belo kavo in kruh, za malico arnk (suho ribo), za kosilo pa prežganko in sirove štruklje ali pljučne štruklje in krompirjevo juho ali žgance in jabolčnik. Za večerjo kavo in kruh ali češpljevo kašo ali midlo (kislo mleko in koruzna moka).

Življenje je bilo eno samo delo in skrb. Prazniki pa vsi lepi.

Hišice za gregorjevo smo lahko odnesli v vodo samo šuštarji. Teh hišic takrat še niso imenovali gregorčki. V Tržiško Bistrico so jih nesli res samo šuštarji, ki so stanovali v "Cerkveni gasi". Danes je to Partizanska ulica."

Hvala za pogovor.

Trzinca 1997

Jasna Kocelj
 au!

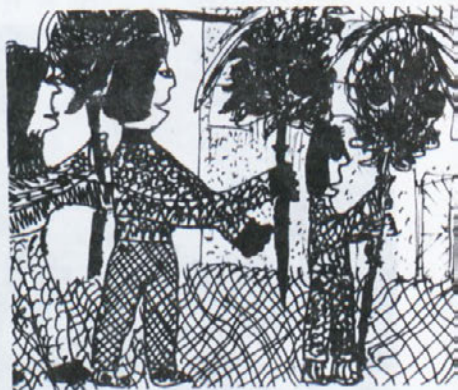
Peter Jurkovič, pokojni tržiški šuštar,
 hčerki Slavica in Marica ter pravnuk Luka

Tovarno Peko so zgradili,
nešteto pridnih rok
so zaposlili.

Peko firma je res prava,
prava slika za Tržič,
čevljev sto in sto
vsak dan bo na trg odšlo.

Riše, piše, načrtuje
stotine ljudi,
da nastane čevljev
ena, dva, tri.

Šuštar najlepši je poklic,
ko meriš čevlje,
vidiš dost' nožic.

Urša Ribič, 6. razred

S'm Tržičan

105

Zveza kulturnih organizacij je za letošnji kulturni praznik izdala drobovno knjižico S'm Tržičan. V njej so natisnjene pesmi tržiških pesnikov, ki jih pojemo. Naslovno stran s tržiškim firb'c oknom je oblikovala Marica Šmidova. Pobudo za izdajo petih tržiških pesmi je dal Boris Kuburič, tajnik ZKO Tržič. Boris Kuburič že več let skrbi in živi za bogatejšo kulturno življenje v Tržiču.

Povedal je, da Tržičan Franci Šarabon pripravlja notni zapis pesmi iz knjižice S'm Tržičan, dodal bo še nekaj pesmi znanih avtorjev. Do konca leta pa bo izšla še glasbena kasetna pesmi tržiških pesnikov.

Boris Kuburič, tajnik ZKO Tržič

Tržičani so od nekdanj svojo navezanost na mesto pod Karavankami izražali tudi v poeziji, da pa bi pesem ostala in ne bi šla v pozabo, so veliko pesmi tudi uglasbili in prepevali in tako prenašali iz generacije v generacijo.

Zveza kulturnih organizacij iz Tržiča je iz bogate zakladnice ljudskega prepevanja k. pozabe iztrgala 24 pesmi in jih objavila v posebni drobceni pesmarici z naslovom S'M TRŽICAN. Tu je zbrano gradivo, ki se je in se še prepeva v naših domovih, veselih družbah, v planinskih domovih in morda še kje, a vedno se tako prepevanje ustavi zaradi nepoznavanja besedila.

Pesmi Vojteha Kurnika, Hrabroslava Perneta, neznanih avtorjev iz minulega stoletja so v pesmarici dobile družbo pesmi Mata Mežka, Marjana Perka Dorce Kraljeve, Jurija Bocaka in morda še koga, ki pa kot avtor ob objavljenih besedilih ni bil imenovan. Morda bi v knjižico sodila še kakšna "tržiška", a je izdajatelj izbral le tiste, ki odslikavajo življenje, delo in navade tržiškega človeka.

Lektorsko delo je opravil prof. Tone Pretnar, izdajo pesmarice pa so omogočili še živeči avtorji, sorodniki že umrlih avtorjev, finančno pa podprli turistično društvo iz Tržiča, Športna zveza iz Tržiča in Gorenjski Glas.

S'M TRŽICAN je zagledala luč ob letošnjem slovenskem kulturnem prazniku in so jo vsem, ki so še v teh dneh udeleževali kulturnih prireditev, razdelili brezplačno.

Boris Kuburič

K. ZUPAN

Tržič, 7. februarja 1991

Danes smo z novinarskim krožkom obiskali gospo Greto Ahačič. Stanuje v bloku v Bistrici. Letos je dopolnila 90 let.

Gospa Greta Ahačič je bila rojena v Tržiču. Njen oče je bil Čeh, mati pa Slovenka. V Tržiču se je omožila. Oče ji je umrl po prvi svetovni vojni, leta 1910, ko je bil star 34 let. Po poklicu je bil perutninar, in sicer prvi na Slovenskem. Napisal in izdal je tudi dve knjigi o perutnini. Za svoje delo na tem področju je dobil priznanja - zlato medaljo in več diplom tudi iz drugih držav.

Greta Ahačič je zdaj stara 90 let in rada pove vse o svojem življenju. V otroštvu je preživela veliko selitev po Sloveniji in šele po vojni se je ustalila v Tržiču. Oba z možem sta bila zavedna Slovenca in sta bila med vojno tudi aretirana. Gospa Greta je bila 11 tednov zaprta v taborišču v Begunjah, medtem ko je njen mož v taborišču preživel tri krat po enajst tednov.

Vojna je prizadela tudi njuna dva sinova. Karel je padel kot partizan Cankarjeve brigade 24. aprila 1945, torej teden dni pred koncem vojne. Drugi sin Jože pa je med vojno odšel v Rusijo.

Gospa Greta pripoveduje, da je bilo njeno življenje marsikdaj težko, vendar zelo razgibano in polno lepih doživetij. Veliko je doživela in zdaj rada obuja spomine.

Lenča Gradišar, 6. razred

Ōče gospe Grete Ahačič, Anton Lehrman, je bil prvi slovenski perutninar, lahko bi mu rekli pionir male živinoreje.

V letu 1904 je v Trziču ustanovil prvi kranjski perutninarski zavod, v bližnji in daljni okolici Trziča je ljudem predaval o perutninarstvu, o reji kuncev in to z namenom, da bi mogel koristiti delavcem in malim kmetom. Leta 1906 je začel izdajati slovenski mesečnik Perotninar. V istem letu je v Trziču ustanovil prvo slovensko društvo perutninarjev in rejcev malih živali.

O tem možu v Stezicah pišemo zato, da bodo bralci vedeli, da je v Trziču živel možu, ki je v začetku tega stoletja s svojim znanjem želel pomagati revnejšim ljudem.

Urška Ribič, 6. razred

V TISKARNI TOVARNE PEKO

Tiskarno v tovarni Peko skoraj vsi učenci Osnovne šole heroja Bračiča poznamo kot tiskarno, v kateri se tiskajo Stezice -naše šolsko glasilo. Nekaj radovednežev se nas je odpravilo tja, da bi o tiskarni kaj izvedeli.

V tiskarni je zaposlenih osem delavcev. Tiskarna je namenjena za tovarniške potrebe. Za delavce Peka tiskajo Cevljarjeva obvestila, ki izidejo po potrebi, in pa časopis Cevljar, ki izide enkrat na mesec. Tiskajo tudi kartončke, na katere v prodajalnah napišejo cene, metuljčke za škatle, v katerih so čudoviti čevlji oddelka Linea, tudi razne obrazce tiskajo in še bi se kaj našlo. Ja, pa vsako leto tudi naše Stezice.

Tiskarna je v Peku že 26 let, to se pravi od leta 1965. Žal imajo samo eno reprokadero, pa še ta je za ročne komade. V tiskarni sta še dva tiskalna stroja, dva fotokopirna stroja in en kontaktni aparat.

Postopek dela pa je takšen. Najprej je na vrsti obdelava rokopisa. Rokopis obdelajo v enoti, ki se imenuje fotostavek, tako da ga dobijo osvetljenega na filmu. Tam tudi določijo razdaljo med vrsticami, vse odstavke, velikost prostora za naslov, velikost črk in vse ostale podrobnosti. Potem gre ta film na montažno mizo, kjer določijo, na primer, koliko vrstic bo na eni strani, koliko člankov in slik bo na eni strani. Fotografije obdelajo posebej na reprokaderi, če jo je treba povečati ali pomanjšati, in slike rastrirajo. Raster so drobne pikice, od katerih je odvisna fotografija. Čim bolj so skupaj, tem bolj je tisti del slike temen, čim manj jih je, tem bolj je del slike svetel. Nato je potrebno film in slike dati na folijo. To se še dogaja na montažni mizi, potem pa se izvrši tiskarska forma, to se pravi: folije z montažne mize kopirajo na tiskarske plošče. Potem tiskarske plošče vpnejo v tiskarski stroj, pripravijo material in začnejo tiskati.

Folije in filme uvažajo iz Belgije, iz firme AGFA, ki jo vsi fotografi gotovo dobro poznate. Žal so ti materiali zelo dragi. Morda vam je sedaj malo bolj jasno, kako nastajajo Stezice in kakšno pot naredi vaš prispevek, ki je v Stezicah, in ki ga lahko s ponosom pokažete prav vsem.

Laura Spik, 8. razred

4.4.1991 se nas je nekaj učencev zbralo pred zbornico. Mahnili smo jo v tovarno Peko, in sicer v tiskarno. Pri vходу smo odložili torbe in kmalu poslušali odgovore na naša vprašanja. Zvedeli smo marsikaj zanimivega.

Da je v tiskarni zaposleno osem delavcev, da ima Peko tiskarno že od 1965. leta. Zvedeli smo tudi, da je tiskarna samo za tovarniške potrebe, prvi vodja tiskarne pa je bil Tone Podgoršek.

Ogledali smo si tudi temnico, kjer steče prva stopnja razvijanja fotografij. V temnici imajo stroj za razvijanje slik, na katerem je folija. Pravzaprav je ta folija pod pokrovom. Folije uvažajo iz Belgije in so znamke AGFA. Gospod, ki nam je razlagal, nam je povedal, da v temnici ponavadi dela en sam, vendar to delo zna opravljati še nekaj ljudi iz tiskarne. V tiskarni pa imajo tudi različne profile poklicev, ne samo tiskarja.

Ste vedeli, da je fotografija sestavljena iz rasterskih pikic? Moram vam povedati, da je bila fotografija, ki smo jo videli mi, čisto navadna in še pomislila ne bi, da so to rasterske pikice. Fotografije tiskajo z ofset strojem, ki je res malo čudna naprava. Od naprav imajo še fotokopirne stroje. Z njimi se lahko pohvalijo, saj imajo res kvalitetne, pa še na pogled so lepi.

Vodja tiskarne Miloš Strukelj nam je prijazno razlagal delo tiskarjev. Zahtevno in natančno je.

Vinko Meglič, Janez Brejc in Bojan Slatnar

Miloš Štrukelj, vodja tiskarne

Dušan Alič

V tiskarni so zaposleni še :

Veno Dolenc; slikar, glasbenik, pesnik ; Dragi Bertalanč in
Breda Germovšek

Veno
Dolenc

Pred nekaj dnevi smo se nekatere učenke šestih, sedmih in osmih razredov odpravile v tovarno obutve Peko v Tržiču. Odpravile smo se z namenom, da si ogledamo tiskarno ter postopek dela v tem oddelku.

V tej tiskarni je zaposlenih osem delavcev. Peko ima tiskarno od leta 1965., ko so jo usposobili za tovarniške potrebe. Prvi vodja v tej tiskarni je bil Tone Podgoršek. Potek izdelave izdelka je kar naporno in odgovorno delo. Najprej na montažni mizi material obdelajo, potem pa se določen izdelek preslika v temnici, s pomočjo reprokamere. Ta kamera je sestavljena iz zaslona, objektivna, meha in sesalke, ki sesa zrak, da pritisne film na zaslon. Reprokamera, s katero delajo v tovarni Peko, je dopolnila že kar precejšnjo starost, saj jo imajo že od 1974. leta. Tiskarna ima le eno reprokamaro. V temnici lahko dela en sam delavec, seveda tak, ki se spozna na to delo. Folijske za kamero uvažajo iz Belgije. V tej tiskarni je reprofotograf Dušan Alič. Ogledali smo si tudi ofset plošče ter potek. Na to ploščo dajo fotografijo, ki jo natančno namontirajo ali nalepijo na folijo. To ploščo osvetlijo z močno lučjo, nato sledi sesanje zraka. Da pa fotografijo lahko tiskamo, mora biti sestavljena iz rasterskih pikic.

Videli smo tudi tiskarski ofsetstroj češke izdelave. Ofset tehnika je sestavljena iz mastnih in nemastnih delov.

Ogled tiskarne je bil zanimiv.

Tjaša Razinger, 8. razred

117

Literarni
večer
s
Tonetom
Partljičem
v paviljonu
NOB

Tržiški knjižničarji so na srečanje s Tonetom Partljičem povabili ne le odrasle, ampak tudi nas - učence osnovne šole.

POSLUŠALA SEM TONETA PARTLJIČA

Ob šesti uri zvečer smo se zbrali v paviljonu NOB in nestrpno pričakovali našega gosta: Toneta Partljiča. Razgledala sem se naokrog in opazila dve gospe, ki sta se smeje pogovarjali z nekom. Ta nekdo je bil Tone Partljič. Oglekala sem si tudi njegova dela, ki so bila razstavljena.

Oglasila se je knjižničarka in nam prebrala kratek Partljičev življenjepis. Povedala je tudi, da je že srečal Abrahama, a je še vedno živahen in vitalen, o čemer smo se prepričali tudi sami. Svoj nastop je začel z razlago o svojem priimku. Ali je Partljič ali Partljič, še sam ni dobro vedel, a ker se predstavlja kot Partljič, mora že tako biti. Izdal nam je tudi to zanimivost, da se v njegovi družinisamo on piše Partljič, vsi ostali sorodniki - razen žene - pa se pišejo Partlič. To napako je ob krstu povzročil duhovnik, ki je v priimek napisal črko j. Že takoj na začetku smo se od srca nasmejali. Potem nam je prebral dva duhovita odlomka iz svojih knjig in s tem izvabil iz nas obilico sproščenega smeha.

Povedal nam je, da piše gledališke igre in da ne razume kritikov, ki jim igre, po katerih ljudje nasmejani odidejo domov niso všeč, tiste pa, pri katerih gledalci samo iz olike ne zehajo, pa hvalijo kot le kaj.

Kot najbrž veste, je on avtor igre Moj ata socialistični kulak, ki je bila posneta na filmski trak. Če ste ta film gledali, mi lahko verjamate, da smo s Tonetom Partljičem preživeli vesel, nasmejan in nepozaben večer.

Laura Špik, 8. razred

Literarni
večer
v
Kurnikovi
hiši

Knjižničarka Marija Maršič

Vodja tržiške knjižnice
Danica Kunišič je
predstavila pisatelja
Bogdana Novaka

SVETOVNI DAN KNJIGE - SREČANJE

Dragi mladi prijatelji!

V času video tehnike in satelitske televizije sem še posebej vesel, če vidim mladega človeka s knjigo v roki. Nobena knjiga ni tako slaba, da je ne bi bilo treba prebrati, je nekoč napisal Voltaire. Če drugega ne, se iz nje naučimo, kakšnih knjig ne smemo pisati.

Meni so bile vedno všeč bralne knjige, ki imajo napeto zgodbo, v katerih pa je tudi kaj več o medčloveških odnosih. Zato tudi sam pišem takšne knjige, čeprav morda ta hip niso "moderne." Vendar bralci vedno znova posegajo samo po razumljivo napisanih knjigah.

Zato tudi vi stopite v šolsko knjižnico in si poiščite kakšno knjigo, ki vam bo všeč. Boste videli, da so tudi knjige lepe, ne samo filmi.

Tržič, 2.4.1991

Bogdan Novak

Bogdan Novak

Alenka
Rozmanova
je zaigrala
na flavto.

Nekateri učenci literarno-novinarskega krožka smo se odpravili v Tržiško knjižnico. Takoj ko smo vstopili, smo ugotovili, da bo ura klepeta hitro minila.

V majhni pisarni smo se pogovarjali o njihovem delu, o knjigah, o prireditvah, o ljudeh. Povedali so nam, da njihovo delo ni le oddati knjigo in njeno številko vtipkati v računalnik. Njihovo delo je še, da knjigo ovijejo, lepijo, knjige urejajo in še mnogo je drugih del. Sploh pa celo dopoldne ne berejo. V inventarno knjigo vpišejo vse knjige, ki jih imajo, poleg pa napišejo, kdo je knjigo dal ali kje so jo kupili. Najbolj pa so užaljeni takrat, ko je knjiga popackana s kavo, vodo, različnimi pijačami, hrano. Veliko knjig večkrat oblepijo, dajo še enkrat vezat, na novo zavijejo. Vsako knjigo prebere mnogo ljudi, zato se knjige obrabijo. Največ ljudje berejo romane, otroci pa knjige Pet prijateljev in Miki Mustra.

Če si bralec želi knjigo, ki jo Tržiška knjižnica nima, jo bo vseeno dobil. Knjižnica je razdeljena na tri dele. Prvi oddelek je pionirski in v njem vsak otrok najde nekaj zase. Drugi prostor s knjigami je oddelek za odrasle. Imajo pa še čitalnico. Tam so revije in knjige, ki jih ne izposojajo na dom.

Otroke privablja z urami pravljic, odrasle pa z različnimi prireditvami. Včasih pridejo skupine majhnih radovednih otrok iz vrtcev na obisk knjižnice. Imajo kombi z imenom "Bibliobus". Z njim obiskujejo bralce, ki so doma v oddaljenih vaseh v okolici Tržiča. Bibliobus ima okrog štiri tisoč knjig. Z računalnikom so si olajšali delo, vse je bolj natančno in točno. Pokazali so nam, kako teče delo na računalniku, in delo v knjižnici.

Tržiška knjižnica je pomembno kulturno središče, nemogoče bi bilo naštetiti vse kulturne prireditve, srečanja z ustvarjalci pisane besede.

Pa še to! Tržiški knjižničarji so prijazni ljudje, tudi zato imajo veliko obiskovalcev. Lani so jih zabeležili kar 28 287.

Na obisku smo se počutili kot doma. Pa hvala za pogovor; za sok in politanke. Na svidenje! Še pridemo.

Sača Bohinc, 6. razred

Med tržiškimi knjižničarji sem bil tudi jaz. Z veseljem sem prisluhnil besedam knjižničark. Veliko zanimivosti so povedale o delu v knjižnici, o odnosu med bralcem in knjigo in o vrednosti knjige.

Kot na vseh različnih področjih je tudi tej knjižnici moderni čas prinesel velik napredek. Vso evidenco o bralcih in knjigah vodijo računalniško.

Tudi jaz sem član Tržiške knjižnice. Z veseljem jo obiskujem, zlasti v času poletnih počitnic.. Prav rad sem poslušal razlago knjižničark o njihovem raznovrstnem, bogatem delu. "Dobra knjiga je kakor domač kruh. Še boljša! Poskusite tudi vi in postanite naš član!" nas vabijo.

Aljaž Pogačnik, 6. razred

Knjižničar Janez Bohinec v bibliobusu vozi knjige po okoliških vaseh.

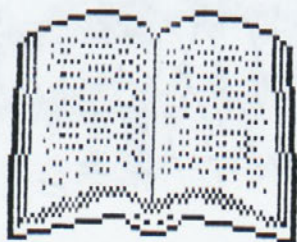

Knjižničarka Jožica Ahačič

Danes so bili na obisku pri
nas novinarji šolskega
glasila STEZICE.

19. aprila 1991

Marija Karišič

Dani Kunčič

Jožica Ahačič

pony Bohinc

- Ina Debelič, 7.c
 Simon Mlyk, 6.c
 Jure Matjaž, 6.a
 Maja Japelj, 6.a
 Jaka Šušter, 7.c
 Bojan Dolinar, 6.a
 Petra Vogelnik, 5.a
 Urjana Butinčec, 6.c
 Nermal Špela, 6.a
 Matjaž Dragunčič, 7.c
 Dima Klavčič, 7.d
 Urša Dolinar, 6.a
 Borjan Čaltroršek, 6.a
 Petra Bergant, 6.a
 Alenka Kilibinjšek, 7.c
 Petra Debelič, 6.c
 Tina Bergant, 6.a
 Vesna Maček, 6.b
 Špela Valjavec, 6.b
 Anja Gros, 7.c
 Koselj Maja, 6.c
 Špela Bertonec, 6.a
 Lenka Grodščar, 6.b
 Urša Lubič, 6.a
 Murič Grčnik, 7.c
 Dunja Černyž, 6.b
 Sara Behner, 6.b
 Benjamin Belog, 7.c
 Aljaž Razinger, 7.d
 Marko Kovačević, 7.c
 Andreja Dragos, 6.a
 Božle Sapler, 7.b
 Aljaž Trutar, 7.d
 Marijana Abramovič, 7.b
 Sava Katar, 6.b
 Bojana Ropret, 7.b
 Sava Božič, 7.d
 Dragana Kovačević, 7.b
 Kotja Špik, 6.a
 Tjaša Bertonec, 7.b
 Jaka Zupan
 Alenka Ropret, 7.b
 Razinger Špela 7.a
 Petra Kluinček, 7.b
 Kaja Muzič, 6.a
 Matjaž Aharič, 6.c
 Inga Dupar, 7.b
 Tomka Jodko, 7.d
 Alenka Mihelič, 7.d
 MNE Stojman, 6.a
 Dajo Rožič, 7.d
 Leonika Ačim, 7.a
 Alenka Šušter, 7.d
 Nika Grohar, 7.a
 Andreja Čura, 6.a
 Nataša Sova, 7.a
 Grega Škorčič, 6.a
 Tjaša Kaloper, 7.a
 Aljaž Popičnik, 6.b
 Simona Suwoj, 8.a
 Muriška Japelj, 7.d
 Danja Pušavec, 7.d
 Jožica Kodler, mentor

Muriča Bogataj, 8.a

Sava Štečaj, 8.a

Kameralda Božič, 8.a

Alenka Rozman, 8.a

Steziče so glasilo učencev Osnovne šole heroja Bračiča iz Tržiča

Glasilo urejajo člani literarno - novinarskega krožka

Likovno glasilo oblikovali učenci pod mentorstvom akademskega slikarja Kamila Legata

Fotografije so izdelali člani fotokrožka pod vodstvom Staneta Perka

Fotografije v tiskarni - Marija Slapar, v knjižnici - Mirko Kunšič

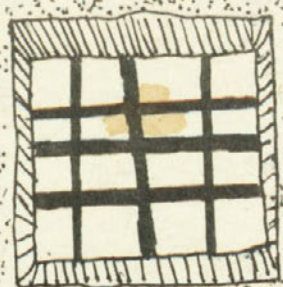
Tipkali: Metka Kavčič in Petra Zupan

Mentorji Stezic: Jožica Koder, Maca Štumpfel in Majda Rozman

Tiskali v tiskarni Peko Tržič

Izvodov: 500

V maju 1991

A. LIŠEC

